

A 2010. ÁPRILIS 1-JEI, CSÜTÖRTÖKI ÜLÉS JEGYZŐKÖNYVE

(2010/C 193/04)

(Az ülést 9.05-kor nyitják meg.)

ELNÖKÖL: MILUPI úr
társelnök

Milupi társelnök bejelenti, hogy Michel társelnök helyébe Arif úr lép.

1. A 2010. március 31-i, szerda délelőtti és délutáni ülés jegyzőkönyvének elfogadása

A jegyzőkönyvet elfogadják.

2. A munkacsoportok összefoglaló jelentései és vita a migrációról

A munkacsoportok az alábbi jelentéseket nyújtották be:

— Jo Leinen jelentése a megújuló energiáról és a vízellátásról

— Glen Benedict Noel (Grenada) jelentése a fenntartható turizmusról

— Mariya Nedelcheva jelentése a régióon belüli vándorlásról

A munkacsoportok előadásait vita követi, amelyben a szólítás jelentkezés alapján történik.

Felszólalnak: Gahler, Mato Adrover, Ponga, Assarid (Mali), Guerrero Salom, William (Seychelle-szigetek), Jensen, Hamatoukour (Kamerun), Zimmer és Ould Guelaye (Mauritánia).

Az előadó lezárja a vitát.

3. Szavazás az állandó bizottságok által benyújtott jelentésekbe foglalt állásfoglalási indítványokról

A társelnök emlékezteti a Közgyűlést a szavazási eljárásokra.

— Az éghajlatváltozás AKCS-államokra gyakorolt gazdasági és pénzügyi hatásai

Buti Manamela (Dél-afrikai Köztársaság) és Frank Engel jelentése

Gazdasági Fejlesztési, Pénzügyi és Kereskedelmi Bizottság (ACP-EU/ 100.642)

Az EPP és az ALDE képviselőcsoport kéri, hogy részenkénti szavazást tartsanak az A. preambulumbekzdésre vonatkozóan, majd a preambulumbekzdést elfogadják.

Manamela úr (Dél-afrikai Köztársaság) szóbeli módosítást terjeszt elő az 1. módosításra vonatkozóan, majd a módosítást elfogadják.

Külön szavazást kérnek a 10., 13. és 16. cikkre vonatkozóan, majd valamennyit elutasítják.

A módosított állásfoglalást elfogadják.

— A globális válság társadalmi következményei

Hlophe úr (Sváziföld) és López Aguilar úr jelentése

Szociális és Környezetvédelmi Bizottság (ACP-EU/100.640)

Az S&D képviselőcsoport kéri, hogy részenkénti szavazást tartsanak a 6. bekezdésre vonatkozóan, majd a bekezdést elfogadják.

Schnellhardt úr szóbeli módosítást terjeszt elő, amelyben a szöveg kiegészítését kéri egy új 19a. bekezdéssel, ám a módosítást elutasítják.

A módosított állásfoglalást elfogadják.

4. Szavazás a sürgős állásfoglalási indítványokról

— Sürgős állásfoglalási indítvány a haiti katasztrófa utáni újjáépítésről és helyreállításról, valamint a szegénység és a természeti csapások közötti összefüggésről (ACP-EU/100.726/comp)

Assarid úr (Mali) három szóbeli módosítást terjeszt elő a 4. francia bekezdésre, a 2b. és 2c. bekezdésre vonatkozóan, majd azokat elfogadják.

A módosított állásfoglalást egyhangúlag elfogadják.

— Sürgős állásfoglalási indítvány a dél-szudáni béke megszilárdításának támogatásáról (ACP-EU/100.725)

Mugambe úr (Uganda) szóbeli módosítást terjeszt elő a B. preambulumbekendésre vonatkozóan, majd a módosítást elfogadják.

Gahler úr szóbeli módosítást terjeszt elő az E. preambulumbekendésre vonatkozóan, majd a módosítást elfogadják.

A módosított állásfoglalást egyhangúlag elfogadják.

5. Szavazás a regionális stratégiai dokumentumokkal kapcsolatos következtetéstervezetetről

— A regionális stratégiai dokumentumokra vonatkozó következtetéseket közfelkiáltással elfogadják.

6. Nyilatkozat

— „Az EU és Latin-Amerika közötti banánegyezmény és annak hatása az AKCS-országok és az EU banántermelőire” tárgyú nyilatkozatot közfelkiáltással elfogadják.

A társelnök bejelenti, hogy a legkülső régiókról szóló nyilatkozatot, amelyről az elnökség 2010. március 29-i, hétfői ülésén határozott, nem bocsátják szavazásra, mivel az elnökség AKCS-tagjai további konzultációt kívánnak folytatni tanácsadóikkal és az általuk képviselt érintettekkel.

7. Egyéb kérdések

William úr (Seychelle-szigetek) tájékoztat a közelgő, 2010 júliusában a Seychelle-szigeteken megrendezendő ötödik regionális találkozóról.

Malahoo Forte (Jamaica) a Közgyűlés szervezéséről beszél. Milupi társelnök, Arif megbízott társelnök és Assarid úr (Mali) válaszol a feltett kérdésekre.

8. Az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés 20. ülésének időpontja és helye

A Közös Parlamenti Közgyűlés 20. ülésére 2010. december 2. és december 5. között Kinshasában (Kongói Demokratikus Köztársaság) kerül sor.

(Az ülést 10.45-kor berekesztik.)

Charles MILUPI és
Kader ARIF (megbízott)
társelnökök

Mohamed Ibn CHAMBAS és
Luis Marco AGUIRIANO NALDA
társfőtitkárok

I. MELLÉKLET

A KÖZÖS PARLAMENTI KÖZGYŰLÉS TAGJAINAK NÉVSORA (ABC SORRENDEN)

AKCS-képviselők

MILUPI (ZAMBIA), társelnök
 BOTSWANA (alelnök)
 BURUNDI (alelnök)
 KAMERUN (alelnök)
 KONGÓI Demokratikus Köztársaság (alelnök)
 COOK-SZIGETEK (alelnök)
 GUYANA (alelnök)
 LESOTHO (alelnök)
 LIBÉRIA (alelnök)
 MALI (alelnök)
 SAINT VINCENT ÉS GRENADINE-SZIGETEK (alelnök)
 TANZÁNIA (alelnök)
 TUVALU (alelnök)
 ANGOLA
 ANTIGUAÉS BARBUDA
 BAHAMA-SZIGETEK
 BARBADOS
 BELIZE
 BENIN
 BURKINA FASO
 ZÖLD-FOKI KÖZTÁRSASÁG
 KÖZÉP-AFRIKAI KÖZTÁRSASÁG
 CSÁD
 COMORE-SZIGETEK
 KONGÓI Demokratikus Köztársaság
 ELEFÁNTCSONTPART
 DZSIBUTI
 DOMINIKAI KÖZÖSSÉG
 DOMINIKAI KÖZTÁRSASÁG
 EGYENLÍTŐI-GUINEA
 ERITREA
 ETIÓPIA
 FIDZSI-SZIGETEK
 GABON

EP-képviselők

MICHEL, társelnök
 ARIF (alelnök)
 ŠŤASTNÝ (alelnök)
 HOARAU (alelnök)
 KLASS (alelnök)
 NICHOLSON (alelnök)
 McAVAN (alelnök)
 RONZULLI (alelnök)
 GOERENS (alelnök)
 SCOTTA' (alelnök)
 ROITHOVÁ (alelnök)
 OUZKÝ (alelnök)
 RIVASI (alelnök)
 ALFONSI
 ALVES
 BAUER
 BEARDER
 BOVÉ
 BULLMANN
 CALLANAN
 CARVALHO
 CASA
 CASINI
 CASPARY
 CASTEX
 CHRISTENSEN
 COELHO
 DE KEYSER
 DELVAUX
 DE MITA
 DE SARNEZ
 DURANT
 ENGEL
 ESTARÀS FERRAGUT

AKCS-képviselők

GAMBIA
GHÁNA
GRENADA
GUINEAI KÖZTÁRSASÁG
BISSAU-GUINEA
HAITI
JAMAICA
KENYA
KIRIBATI
MADAGASZKÁR
MALAWI
MARSHALL-SZIGETEKI Köztársaság
MAURITÁNIA
MAURITIUS
MIKRONÉZIAI Szövetségi Államok
MOZAMBIK
NAMÍBIA
NAURUI Köztársaság
NIGER
NIGÉRIA
NIUE
PALAU
PÁPUA ÚJ-GUINEA
RUANDA
SAINT KITTS ÉS NEVIS
SAINT LUCIA
SZAMOA
SÃO TOMÉ ÉS PRÍNCIPE
SZENEGÁL
SEYCHELLE-SZIGETEK
SIERRA LEONE
SALAMON-SZIGETEK
SZOMÁLIA
DÉL-AFRIKA
SZUDÁN
SURINAME
SZVÁZIFÖLD
KELET-TIMOR

EP-képviselők

FERREIRA, Elisa
FERREIRA, João
FORD
GAHLER
GRIESBECK
GUERRERO SALOM
HALL
HÄNDEL
HANNAN
HAUG
JADOT
JENSEN
JOLY
KACZMAREK
KORHOLA
KUHN
LEGUTKO
LE PEN
LÓPEZ AGUILAR
McMILLAN-SCOTT
MANDERS
MARTIN
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MATO ADROVER
MAYER
MITCHELL
MOREIRA
NEDELICHEVA
NEUSER
ROSSI
SCHLYTER
SCHMIDT
SCHNELLHARDT
SCICLUNA
SENYSZYN
SPERONI
STRIFFLER
STURDY

AKCS-képviselők

TOGO
 TONGA
 TRINIDAD ÉS TOBAGO
 UGANDA
 VANUATU
 ZIMBABWE

EP-képviselők

TIROLIEN
 TOIA
 VLASÁK
 WIELAND
 ZANICCHI
 ZIMMER

POLITIKAI BIZOTTSÁG**AKCS-tagok**

SAINT VINCENT ÉS GRENADINE-SZIGETEK, társelnök
 PAPALII (SZAMOA), alelnök
 DAYORI (BENIN), alelnök
 ANTIGUA ÉS BARBUDA
 KÖZÉP-AFRIKAI KÖZTÁRSASÁG
 IBOVI (KONGÓI Demokratikus Köztársaság)
 AMON-AGO (ELEFÁNTCSONTPART)
 DZSIBUTI
 TOGA (ETIÓPIA)
 SINGH (FIDZSI-SZIGETEK)
 ROGOMBE (GABON)
 GUINEAI KÖZTÁRSASÁG
 RAMOTAR (GUYANA)
 BEAUPLAN (HAITI)
 TIHELI (LESOTHO)
 MOSES (LIBÉRIA)
 NORBERT-RICHARD (MADAGASZKÁR)
 ASSARID IMBARCAOUANE (MALI)
 NAMBALU (NAMÍBIA)
 NAURU
 NIUE
 PÁPUA ÚJ-GUINEA
 HAMDI-H-OSMAN (SZUDÁN)
 Van GENDEREN (SURINAME)
 KLASSOU (TOGO)
 HLONGWANE (ZIMBABWE)

EP-tagok

CASA, társelnök
 KORHOLA, alelnök
 CASTEX, alelnök
 ALFONSI
 CALLANAN
 CASINI
 DE KEYSER
 DE MITA
 DURANT
 FERREIRA, Elisa
 GAHLER
 GRIESBECK
 HANNAN
 HÄNDEL
 KACZMAREK
 LE PEN
 MANDERS
 MARTÍNEZ MARTÍNEZ
 MOREIRA
 NICHOLSON
 ROITHOVÁ
 SCOTTA'
 SCHMIDT
 SPERONI
 STRIFFLER
 WIELAND

GAZDASÁGI FEJLESZTÉSI, PÉNZÜGYI ÉS KERESKEDELMI BIZOTTSÁG

AKCS-tagok	EP-tagok
KUTEKALA KAAWA (KONGÓI Demokratikus Köztársaság), társelnök	CARVALHO, társelnök
MUGAMBE (UGANDA), alelnök	LEGUTKO, alelnök
BUNDU (SIERRA LEONE), alelnök	ALVES, alelnök
PINTO (ANGOLA)	ARIF
BAHAMA-SZIGETEK	BOVÉ
BELIZE	BULLMANN
COOK-SZIGETEK	CASPARY
MALABO (EGYENLÍTŐI-GUINEA)	ENGEL
KASSA TEKLE (ERITREA)	FORD
FUSEINI (GHÁNA)	GOERENS
MALAHOO FORTE (JAMAICA)	GUERRERO SALOM
APIRA (MALAWI)	HOARAU
OULD GUELAYE (MAURITÁNIA)	JENSEN
DEERPALSING (MAURITIUS)	KUHN
ABDULLAHI (NIGÉRIA)	MARTIN
PALAU	MATO ADROVER
POLISI (RUANDA)	MAYER
SAINT KITTS ÉS NEVIS	McMILLAN-SCOTT
JEAN-MARIE (SAINT-LUCIA)	MICHEL
SAO TOME ÉS PRINCIPE	MITCHELL
SALL (SZENEGÁL)	SCHLYTER
WILLIAM (SEYCHELLE-SZIGETEK)	ŠŤASTNÝ
MANAMELA (DÉL-AFRIKAI KÖZTÁRSASÁG)	SCICLUNA
VAIPULU (TONGA)	STURDY
TUVALU	TIROLIEN
MWANSA (ZAMBIA)	ZANICCHI

SZOCIÁLIS ÉS KÖRNYEZETVÉDELMI BIZOTTSÁG

AKCS-tagok	EP-tagok
SITHOLE (MOZAMBIK), társelnök	RIVASI, társelnök
KENYA, alelnök	BAUER, alelnök
NOEL (GRENADA), alelnök	NEDELICHEVA, alelnök
BRATHWAITE (BARBADOS)	BEARDER
MOTLHALE(BOTSWANA)	CHRISTENSEN
TAPSOBA(BURKINA FASO)	COELHO
MANIRAKIZA (BURUNDI)	DELVAUX

AKCS-tagok

HAMATOUKOUR (KAMERUN)
ALMADA (ZÖLD-FOKI KÖZTÁRSASÁG)
DARBO(CSÁD)
COMORE-SZIGETEK
DOMINIKAI KÖZÖSSÉG
JIMÉNEZ (DOMINIKAI KÖZTÁRSASÁG)
BALDEH (GAMBIA)
BISSAU-GUINEA
KIRIBATI
MARSHALL-SZIGETEK
MIKRONÉZIAI Szövetségi Államok
NIGER
SALAMON-SZIGETEK
SZOMÁLIA
HLOPE (SZVÁZIFÖLD)
MPOROGOMYI(TANZÁNIA)
KELET-TIMOR
TRINIDAD ÉS TOBAGO
TOSUL (VANUATU)

EP-tagok

DE SARNEZ
ESTARAS FERRAGUT
FERREIRA, João
HALL
HAUG
JADOT
JOLY
KLASS
LÓPEZ AGUILAR
McAVAN
NEUSER
OUZKÝ
RONZULLI
ROSSI
SCHNELLHARDT
SENYSZYN
TOIA
VLASÁK
ZIMMER

II. MELLÉKLET

A 2010. MÁRCIUS 29. ÉS ÁPRILIS 1. KÖZÖTT TENERIFÉN (SPANYOLORSZÁG) TARTOTT ÜLÉS JELENLÉTI ÍVE

MILUPI (Zambia), társelnök	MICHEL, társelnök ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾
PINTO (Angola)	ALFONSI
BRATHWAITE (Barbados)	ARIF (alelnök) ⁽¹⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾
FERNANDEZ (Belize)	AYLWARD (BEARDER helyett)
DAYORI (Benin)	BAUER
MOTLHALE (Botswana) (alelnök)	BULLMANN
TAPSOBA (Burkina Faso)	CALLANAN
MANIRAKIZA (Burundi) (alelnök)	CARVALHO
HAMATOUKOUR (Kamerun) (alelnök)	CASTEX
ALMADA (Zöld-foki Köztársaság)	CHRISTENSEN
DARBO (Csád)	CZARNECKI (FORD helyett)
IBOVI (Kongói Köztársaság) (alelnök)	DE SARNEZ ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾
KUTEKALA KAAWA (Kongói Demokratikus Köztársaság)	DURANT
AMON-AGO (Elefántcsontpart)	ENGEL
SOUBANE (Dzsibuti)	ESTARAS FERRAGUT
JIMÉNEZ (Dominikai Köztársaság)	GAHLER
SERICHE DOUGAN (Egyenlítői-Guinea)	GERINGER DE OEDENBERG (MOREIRA helyett)
NAIB (Eritrea)	GOEBBELS (DE KEYSER helyett)
TOGA (Etiópia)	GOMES (Elisa FERREIRA helyett) ⁽¹⁾ ⁽²⁾
ROGOMBE (Gabon)	GUERRERO SALOM
BALDEH (Gambia)	GURMAI (TOIA helyett)
KUMI (Ghána) (*)	HALL ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾
NOEL (Grenada)	HÄNDEL
RAMOTAR (Guyana) (alelnök)	HAUG
BEAUPLAN (Haiti)	HIGGINS (KUHN helyett)
MALAHOO FORTE (Jamaica)	HOARAU (alelnök)
KEMBI-GITURA (Kenya) (*)	JENSEN
TIHELI (Lesotho) (*) (alelnök)	KACZMAREK
KOLLIE (Libéria) (alelnök)	KLASS (alelnök)
AIPIRA (Malawi)	KORHOLA
ASSARID IMBARCAOUANE (Mali) (alelnök)	LEGUTKO
OULD GUELAYE (Mauritánia)	LEINEN (ALVES helyett)
DEERPALSING (Mauritius)	LISEK (DELVAUX helyett)
SITHOLE (Mozambik)	LULLING (STRIFFLER helyett)
NAMBAHU (Namíbia)	MANDERS
ABDULLAHI (Nigéria)	MARTIN

POLISI (Ruanda) (alelnök)	MARTÍNEZ MARTÍNEZ
JEAN MARIE (Saint Lucia)	MATO ADROVER ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾
STRAKER (Saint Vincent és Grenadine-szigetek) (alelnök)	MITCHELL
PAPALII (Szamoa)	NEDELICHEVA
SALL (Szenegál)	NEUSER
WILLIAM (Seychelle-szigetek)	NICHOLSON (alelnök)
BUNDU (Sierra Leone)	OUZKÝ (alelnök) ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾
MA'AHANUA (Salamon-szigetek) (*)	PONGA (CASPARY helyett)
AWALE (Szomália)	PREDA (COELHO helyett)
MANAMELA (Dél-afrikai Köztársaság)	RINALDI (GOERENS helyett) ⁽³⁾
TAHA (Szudán) (*)	RIVASI (alelnök) ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾
Van GENDEREN (Suriname) (*)	ROITHOVÁ (alelnök)
HLOPHE (Szváziföld)	RONZULLI (alelnök)
MPOROGOMYI (Tanzánia) (alelnök)	SARGENTINI (SCHLYTER helyett) ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾
KLASSOU (Togo)	SCHMIDT
VAIPULU (Tonga)	SCHNELLDHARDT
NELESONE (Tuvalu) (alelnök)	SCICLUNA
MUGAMBE (Uganda)	SENYSZYN
TOSUL (Vanuatu)	SPERONI
MWANSA (Zambia)	ŠŤASTNÝ (alelnök)
HLONGWANE (Zimbabwe)	STURDY
	TIROLIEN
	WIELAND
	WŁOSOWICZ (HANNAN helyett)
	ZANICCHI
	ZIMMER
	ZWIEFKA (CASA helyett) ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾

MEGFIGYELŐK:

KUBA
MARICHAL

MADAGASZKÁR
NORBERT RICHARD (*)

NIGER
GOUKOYE (*)

(*) Nem parlamenti képviselő által képviselt ország.

⁽¹⁾ Jelen van 2010. március 29-én.

⁽²⁾ Jelen van 2010. március 30-án.

⁽³⁾ Jelen van 2010. március 31-én.

⁽⁴⁾ Jelen van 2010. április 1-jén.

Jelen vannak továbbá:

ANGOLA
ALEXANDRE
KABANGU
MENDES DOS SANTOS
SIMBRÃO da CARVALHO

BURUNDI
BARADANDIKANYA
GAHIMBARE
HARUSHINGINGO
KAVURE
NIYONGERE

KONGÓI Köztársaság
BALOU
BOUNKOULOU
MBOYI
MOKA

ETIÓPIA
ABERA
AHMEDIN
GEBRE-CHRISTOS

GHÁNA
KUMI

MAURITÁNIA
BILAL
KAMARA
OULD HAMOUL
OULD ZAMEL

NIGÉRIA
BARAYA

SZENEGÁL
DEMBA DIOP
EL WALY DIOP

SZVÁZIFÖLD
DLAMINI

ZIMBABWE
MLOTSHWA
MNKANDHLA

BENIN
ALIA
SEIDOU ADAMBI

KAMERUN
AWUDU MBAYA
KOMBO
OWONA KONO

KONGÓI Demokratikus Köztársaság
BETYNA NGILASE
KAMBAYI
MABAYA GIZI AMINE
NENGA GAMANDA

GABON
MESSONE
NGOYO MOUSSAVOU

HAITI
JOAZILE

MAURITIUS
GUNNEESSEE

RUANDA
AYINKAMIYE

SIERRA LEONE
BUYA
JUMU
TORTO

TOGO
GBONE

BURKINA FASO
OUEDRAOGO
OUOBA

CSÁD
DJIMAI
MALLOUM

EGYENLÍTŐI-GUINEA
NFA NDONG NSENG
OLO BAHANONDE

GAMBIA
JAGNE

MALI
BA
CISSE
SYLLA

MOZAMBIK
DOS SANTOS LUCAS

SZAMOA
CHAN TUNG

DÉL-AFRIKAI KÖZTÁRSASÁG
DAVIDSON
SIBHIDLA
SOOKLAL

UGANDA
DOMBO
KATENTA-APULI
OGWAL ATIM

AKCS–EU Tanács

BUNDUKU-LATHA gaboni gazdasági, kereskedelmi, ipari és idegenforgalmi miniszter, az AKCS Tanács soros elnöke

MORATINOS spanyol külügyminiszter, az EU Tanácsának soros elnöke

LOSSADA spanyol külügyminiszter-helyettes

EURÓPAI BIZOTTSÁG

PIEBALGS, a Bizottság fejlesztésért felelős tagja

AU

ANNADIF

BOKILO

AKCS Nagyköveti Bizottsága

MAKONGO, elnök

EGSZB

JAHIER

DANTIN

BAIZOU

KING

UNISDR

WAHLSTRÖM, az ENSZ-főtitkár katasztrófák kockázatainak csökkentésért felelős különmegbízottja – az ENSZ nemzetközi katasztrófacskökkentési stratégiával foglalkozó titkársága (UNISDR)

COMESA

NKANAGU

CTA

BOTO

BURGUET

AKCS TITKÁRSÁG

CHAMBAS, társfőtitkár

EU TITKÁRSÁG

AGUIRIANO NALDA, társfőtitkár

III. MELLÉKLET

A 2010. MÁRCIUS 29-i, HÉTFŐI ÜLÉS JEGYZŐKÖNYVE

A nem parlamenti küldöttek akkreditálása

1. GHÁNA

Nana Bema KUMI
nagykövet
Ghánai Nagykövetség, Brüsszel

2. KENYA

James KEMBI-GITURA
nagykövet
Kenyai Nagykövetség, Brüsszel

3. LESOTHO

Mamoruti A. TIHELI
nagykövet
Lesothói Nagykövetség, Brüsszel

4. MADAGASZKÁR

Ibrahim NORBERT RICHARD
diplomata
Madagaszkári Nagykövetség, Brüsszel

5. NIGER

Abdoulkarim GOUKOYE ezredes
A legfelső tanács a demokrácia helyreállításáért felelős szóvivője
Nigeri Köztársaság

6. SALAMON-SZIGETEK

Joseph MA'AHANUA
nagykövet, Brüsszel
Salamon-szigeteki Nagykövetség, Brüsszel

7. SZUDÁN

Hamid TAHA nagykövet
Helyettes misszióvezető
Szudáni Nagykövetség, Brüsszel

8. SURINAME

Olten Lionel Van GENDEREN
tanácsadó,
Suriname-i Nagykövetség, Brüsszel

9. TUVALU

Panapasi NELESONE
nagykövet,
Tuvalu Nagykövetség, Brüsszel

IV. MELLÉKLET

ELFOGADOTT ÁLLÁSFOGLALÁSOK

	Oldal
— az AKCS-országokban az éghajlatváltozás pénzügyi és gazdasági következményeiről (ACP-EU/100.642/10/fin.)	20
— a globális válság társadalmi következményeiről (ACP-EU/100.640/10/fin.)	25
— a haiti katasztrófa utáni újjáépítésről és helyreállításról, valamint a szegénység és a természeti csapások közötti összefüggésről (ACP-EU/100.726/10/fin.)	31
— a dél-szudáni béke megszilárdításának támogatásáról (ACP-EU 100.725/10/fin.)	34
— Nyilatkozat az EU és Latin-Amerika között megkötendő, banánról szóló megállapodásról, valamint annak az AKCS-országok és az EU banántermelőire gyakorolt hatásáról	38
— Regionális stratégiai dokumentumok – következtetések	
— A regionális stratégiai dokumentumra (RSP) és regionális indikatív programra (RIP) vonatkozó következtetések a 10. EFA keretében – Karib-térség	41
— A regionális stratégiai dokumentumra (RSP) és regionális indikatív programra (RIP) vonatkozó következtetések a 10. EFA keretében – Kelet- és Dél-Afrika és az Indiai-óceán	45
— A regionális stratégiai dokumentumra (RSP) és regionális indikatív programra (RIP) vonatkozó következtetések a 10. EFA keretében – SADC	48
— A regionális stratégiai dokumentumra (RSP) és regionális indikatív programra (RIP) vonatkozó következtetések a 10. EFA keretében – Közép-Afrika	51
— A regionális stratégiai dokumentumra (RSP) és regionális indikatív programra (RIP) vonatkozó következtetések a 10. EFA keretében – Nyugat-Afrika	53
— A regionális stratégiai dokumentumra (RSP) és regionális indikatív programra (RIP) vonatkozó következtetések a 10. EFA keretében – Csendes-óceáni térség	55

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾**az éghajlatváltozás pénzügyi és gazdasági következményeiről az AKCS-országokban**

Az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2010. március 29. és április 1. között a spanyolországi Tenerifén üléselve,
- tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (1) bekezdésére,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek 2000. szeptember 8-i millenniumi nyilatkozatára, amely a szegénység felszámolása érdekében a nemzetközi közösség által együttesen megállapított kritériumokként rögzíti a millenniumi fejlesztési célokat (MFC-k),
- tekintettel az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásnak a fejlesztési együttműködésbe történő beépítéséről szóló, az OECD-tagországok fejlesztési és környezetvédelmi miniszterei által 2006. április 4-én elfogadott nyilatkozatra,

⁽¹⁾ Elfogadta az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2010. április 1-jén a spanyolországi Tenerifén.

- tekintettel az Éghajlat-változási Kormányközi Testület (IPCC) által 2007. november 17-én a spanyol-országi Valenciában közzétett negyedik értékelő jelentésre,
  - tekintettel az AKCS-országokban az élelmiszerbiztonsági kérdésekről és az AKCS-EU együttműködés szerepéről szóló, 2008. március 20-án Ljubljanában elfogadott állásfoglalására ⁽¹⁾,
  - tekintettel az éghajlatváltozásnak az AKCS-országokban jelentkező társadalmi és környezeti következményeiről szóló, 2009. április 9-én Prágában elfogadott állásfoglalására ⁽²⁾,
  - tekintettel az olaszországi L'Aquilában megrendezett G8-ak csúcstalálkozóján és a vezető gazdaságok éghajlat- és energiaügyi fórumán 2009. július 10-én elfogadott állásfoglalásokra,
  - tekintettel a Világbank „2010. évi jelentés a világ fejlődéséről: fejlődés és éghajlatváltozás” címmel 2009. szeptember 15-én az egyesült államokbeli Washingtonban közzétett dokumentumára,
  - tekintettel az éghajlatváltozásról szóló, 2009. december 2-án Luandában elfogadott állásfoglalására ⁽³⁾,
  - tekintettel a 2009. december 10–11-i Európai Tanács következtetéseire,
  - tekintettel az Egyesült Nemzetek 2009. december 7. és 18. között Koppenhágában megrendezett éghajlat-változási konferenciájának kimenetelére,
  - tekintettel a Gazdasági Fejlesztési, Pénzügyi és Kereskedelmi Bizottság jelentésére (ACP-EU/100.642/10/fin.),
- A. mivel a világ éghajlatában a történelem folyamán végbementek természetes változások, de a megfigyelések szerint mind a globális felmelegedés, mind a biológiai sokféleség csökkenése olyan gyorsan és olyan méretekben zajlik, hogy többé már nem lehet kétségbe vonni az emberi tevékenységhez fűződő oksági kapcsolatukat,
- B. mivel az éghajlatváltozás sok fejlődő országban súlyosan fenyegeti a szegénység csökkentését, az emberi jogokat, a békét és biztonságot, a víz, az energia és az élelmiszerforrások elérhetőségét, valamint a millenniumi fejlesztési célok megvalósítását,
- C. mivel a globális felszíni hőmérséklet a múlt században átlagosan 0,74 °C-kal emelkedett, és az IPCC előrejelzései szerint tovább fog emelkedni, forgatókönyvtől függően 1,1–6,4 °C-kal,
- D. mivel ezen változások emberi, társadalmi, pénzügyi és gazdasági következményei érződni fognak a millenniumi fejlesztési célok megvalósításában és sok más ágazatban, köztük a mezőgazdaság és az állattenyésztés termelékenységében, a tengeri tevékenységekben, az idegenforgalomban, a fizikai infrastruktúrában és az egészségügyi szolgáltatásokban; mivel ezek valószínűleg elsivatagosodáshoz vezetnek, és sok olyan bennszülött népcsoport, sziget és erdő létét fenyegetik, amelyek a fizikai és eszmei világörökség részei,
- E. mivel az éghajlatváltozáshoz legkevésbé az AKCS-országok járultak hozzá, mégis ők néznek szembe a legsúlyosabb következményekkel; mivel az éghajlatváltozás csökkentheti vagy akár megsemmisítheti a globális fejlődés tendenciáit azáltal, hogy rombolja a termelési potenciált szerte a fejlődő világban,

⁽¹⁾ HL C 271., 2008.10.25., 20. o.

⁽²⁾ HL C 221., 2009.9.14., 19. o.

⁽³⁾ HL C 68., 2010.3.18., 36. o.

- F. mivel az AKCS-országokra jellemző labilis államháztartás, az államadósság magas szintje és a kivitelre természetett monokultúráktól való erős függés kiszolgáltatottá teszi őket a kívülről jövő sokkhatásokkal szemben; mivel ezek az országok erősen függenek a nemzeti jövedelmük fő forrását képező elsődleges ágazatbeli termeléstől, ezért az éghajlati változások számukra jelentik a legnagyobb veszélyt,
- G. mivel az éghajlatváltozás az egyes háztartások szintjén csökkenteni fogja az egyének pénzügyi, szociális és fizikai biztonságát, valamint növeli a szegénységet és a kiszolgáltatottságot, különösen a legkiszolgáltatottabb csoportok körében; mivel az éghajlatváltozás makrogazdasági szinten valószínűleg növeli az állami kiadások szükségességét, ugyanakkor csökkenti a kormányzati bevételi forrásokat,
- H. mivel az éghajlatváltozás tovább fokozhatja az olyan források szűkösségét, mint a lakható földterület, az ivóvíz és a szántóföld, ami újabb konfliktusokat, bizonytalanságot és migrációs mozgásokat idéz elő, ezek a problémák pedig valószínűleg tovább erősítik a globális instabilitást,
- I. mivel a legkevésbé fejlett országok népességének 70 %-át foglalkoztató mezőgazdasági termelést már most is fenyegeti a hőmérséklet emelkedése és a változó csapadékmennyiség, amelyek hozzájárulnak a csökkenő és kiszámíthatatlan terméshozamokhoz; mivel emellett a nem fenntartható mezőgazdasági gyakorlatok további, potenciálisan tartós talajromlást idéznek elő,
- J. mivel a világ becslések szerinti egymilliárd alultáplált lakosa szinte kivétel nélkül a vidéki területeken él, és megélhetésük – és ezáltal túlélésük – a szántóföldek meglététől és a mezőgazdasági terméshozamoktól függ,
- K. mivel a tengeri tevékenységek változáson mennek keresztül a tengerszint emelkedése és az óceánok savasságának növekedése miatt, amely árt a biológiai sokféleségnek, és ezáltal veszélybe sodorja a helyi halászok jövedelmét, a part menti turisztikai ágazatok bevételeit és a tengerparti országok kereskedelmi portfóliójának kiterjedését; mivel az ipari léptékű turizmust újra kell gondolni, amennyiben az környezeti szempontból nem fenntartható,
- L. mivel az éghajlatváltozás által a mezőgazdaságra és a tengeri tevékenységekre gyakorolt hatások súlyos veszélyt jelentenek az élelmiszerbiztonságra nézve,
- M. mivel az éghajlatváltozással összefüggőnek vélt akut veszélyek gyakran megjósolhatatlanok és pusztítóak, és képesek megsemmisíteni az elsődleges ágazatbeli termelést, a fizikai infrastruktúrát és a turisztikai ágazatot, emellett pedig emberéletben mérve is komoly károkat okozhatnak,
- N. mivel az akut veszélyek gyakran a fejlődő kis szigetállamokat érintik a legsúlyosabban, és az alacsony fekvésből eredő földrajzi hátrányok is őket sújtják legjobban, ezért a tengerszint emelkedésével különösen fenyegeti őket a tenger fokozatos térhódítása és végül a teljes elárasztás,
- O. mivel az instabil éghajlati viszonyok miatt bizonyos területek „nagy kockázatú” térségeknek fognak minősülni, ami csökkenti vonzerejüket a közvetlen külföldi tőkebefektetés szempontjából,
- P. mivel az okozott károkért ritkán vonják felelősségre a gazdasági szereplőket, akik saját érdekeiket a globális éghajlat, a helyi környezet, az élőhelyek és a társadalmi jólét rovására érvényesítik,

- Q. mivel a globális profitot termelő globalizált világban a vállalati felelősségnek is globálissá kell válnia, akárcsak a károkért és veszteségekért való kártérítési kötelezettségnek,
1. sajnálja az Egyesült Nemzetek 2009. december 7. és 18. között Koppenhágában megrendezett éghajlatváltozási konferenciájának kudarcát, amely azáltal, hogy nem vezetett egy átfogó, jogilag kötelező nemzetközi megállapodás elfogadásához, megmutatta, hogy miközben a kihívások típusait illetően közel egyhangú egyetértés uralkodik, a tekintetben már sokkal kevésbé, hogy azok miként kezelendők; tudomásul veszi, hogy az EU a koppenhágai tárgyalások során nem vonta vissza céljait, ezért felszólítja az EU-t, hogy jelentős szereplőként teljes mértékben vállalja fel a rá háruló felelősséget az arra irányuló, folyamatos erőfeszítésekben, hogy a 2010. november 29. és december 10. között Cancúnban tartandó konferencián kötelező erejű megállapodás szülessen;
  2. felismeri, hogy sürgős szükség van jelentős, globális erőfeszítésekre, különösen a leginkább iparosodott és legfejlettebb országokban, hogy az enyhítést és az alkalmazkodást célzó összehangolt, egy irányba mutató, nagyra törő és proaktív szakpolitikákkal határt lehessen szabni a globális felmelegedésnek;
  3. megjegyzi, hogy az éghajlatváltozás által a fejlődő országokra gyakorolt hatások közé tartozik majd termelési potenciáljuk csökkenése, valamint a kivitelek és a kormányzati bevételek visszaesése, ami még sérülékenyebbé teszi gazdaságukat; kitart amellett, hogy a helyileg alkalmazott, fenntartható és produktív mezőgazdasági gyakorlatoknak kedvező támogatási intézkedéseket kell végrehajtani, annak érdekében, hogy javuljon az élelmiszerbiztonság, valamint elkerülhetővé váljon a talaj felesleges eróziója és kimerítése;
  4. felszólítja az EU-t és az AKCS-országokat, hogy fektessenek be az alternatív tiszta energiaforrásokba és az energiahatékonyságot javító technológiákba annak érdekében, hogy teljes mértékben kiaknázzák ezek használatának a foglalkoztatási piacra, az energiabiztonságra és a biológiai sokféleségre, valamint ezekből adódóan az élelmiszerbiztonságra gyakorolt kedvező hatásait; külön hangsúlyozza a megújuló energiaforrások, különösen a napenergia, valamint a víztakarékosabb gazdálkodási módszerek szélesebb körű alkalmazásának szükségességét; szorgalmazza, hogy a Bizottság támogassa az olyan innovatív megoldásokat, mint például a városok körüli zöldsáv a városi népesség élelmiszer-szükségleteinek kielégítésére a fejlődő országokban;
  5. felszólítja az EU-t és az AKCS-országokat, hogy az EU-tól származó nagyarányú finanszírozással hajtsanak végre egy széles körű közös állami kutatási programot, innovatív cégek és szakosodott kutatóközpontok bevonásával, hogy ütőképes új technológiákat fejlesszenek ki a megújuló energiaforrások kiaknázására, valamint a szabadalmakat és folyamatokat költségmentesen bocsássák az EU-ban és az AKCS-országokban működő vállalkozók és állami tulajdonú vállalatok rendelkezésére;
  6. felszólítja az EU-t, hogy fejlesztési együttműködésének részeként dolgozzon ki technológiai partneriségeket az AKCS-országokkal annak érdekében, hogy megkönnyítse a tiszta technológiák alkalmazását az AKCS-országokban, és támogassa – esetleg egy AKCS–EU energiaügyi kezdeményezés létrehozásával – a hasonló technológiákkal foglalkozó kutatást és fejlesztést magukban az AKCS-országokban; tágabb összefüggésben hangsúlyozza a tulajdonjogok tisztázásának és megerősítésének szükségességét az AKCS-országokban, hogy további fejlesztési potenciált teremtsenek a tulajdon, valamint annak a termelésben és biztosítékként való felhasználása alapján;
  7. hangsúlyozza annak szükségességét, hogy az uniós országokból származó gazdasági magánszereplők társadalmilag felelős módon járjanak el az AKCS-országokban való jelenlétük során, különösen ami a népesség foglalkoztatáshoz és javadalmazáshoz való jogainak tiszteletben tartását és a természeti erőforrásokat, a környezetet, az élőhelyeket, a természeti tájakat, valamint az állat- és növényvilágot illeti a működésük szerinti országokban, mivel a helyi népesség ezekre támaszkodik; hangsúlyozza különösen a vállalatok jobb társadalmi felelősségvállalásának szükségességét a természeti erőforrások kiaknázása tekintetében;

8. azt kéri, hogy az éghajlattal kapcsolatos tevékenységekre szolgáló pénzüsszegeket az adományozók által a hivatalos fejlesztési támogatások szintjén tett, régóta fennálló kötelezettségvállalásokon felül bocsássák rendelkezésre, és hogy készüljenek világos nyilvántartások ezen két külön csatornán keresztül kiosztott támogatásokról;
  9. üdvözli Evo Morales Ayma bolíviai elnök kezdeményezését, miszerint a Koppenhágából Cancúnba vezető úton tett nemzetközi erőfeszítések keretében 2010. április 19. és 21. között konferenciát szervez a bolíviai Cochabambában, a „Világ népeinek konferenciája az éghajlatváltozásról és az anyaföld jogairól” címmel;
  10. emlékeztet arra, hogy a millenniumi fejlesztési célokkal kapcsolatban tett nemzetközi kötelezettségvállalásokat csak akkor lehet megvalósítani, ha az iparosodott országok betartják azon kötelezettségvállalásukat, hogy GDP-jük 0,7 %-ával hozzájárulnak a hivatalos fejlesztési támogatásokhoz;
  11. felszólítja az EU-t és tagállamait, hogy nyújtsanak megfelelő segítséget a kis szigeteken elhelyezkedő AKCS-államoknak az éghajlatváltozás által mezőgazdaságuk és a tengeri/halászati ágazatuk terén okozott problémák kezelésében, az élelmiszerbiztonságot is ideértve, azáltal, hogy a technológiaátadás, valamint az alkalmazkodási és enyhítési stratégiáik finanszírozására szolgáló kiegészítő források biztosítása révén elősegítik a zöld gazdaságok fejlődését;
  12. kijelenti, hogy hosszú távon az éghajlatváltozás által a fejlődő országokban előidézett hatás leküzdéséhez szükséges összegeket az államok nem tudják pusztán az állami forrásokra támaszkodva mozgóztatni, ezért a magánszektor hozzájárulása is szükséges; üdvözli ezért az uniós tagállamok kezdeményezéseit a légi és tengeri közlekedésből származó kibocsátásokra vonatkozó önkéntes illetékek létrehozására, és a nemzetközi áru fuvarozás következetes megadóztatására szólít fel, amit az egyes közlekedési módok által okozott szennyezés mennyiségi és intenzitási arányának megfelelően kell alkalmazni;
  13. felhív a „felelős fél fizet” elv bevezetésére, a „szennyező fizet” elv logikus kiterjesztéseként;
  14. követeli, hogy az EU és a tagállamai közül a G20-akban egyéni hellyel rendelkezők kezdjenek tárgyalásokat a G20-ak és az OECD partnereivel és általában véve a globális pénzügyintézeteken belül annak érdekében, hogy megállapodásra jussanak egy globális illeték szükségességéről, amelynek termékét az egyetemes közjavak finanszírozására fogják felhasználni, beleértve az éghajlatváltozás legkárosabb hatásai elleni küzdelmet is;
  15. aggodalommal jegyzi meg, hogy Dél-Afrikától eltekintve a G20-ak tárgyalóasztalánál egyetlen AKCS-állam vagy -államcsoport sincs jelen; kijelenti, hogy a fenntartható globális kormányzás új modelljét nem lehet a legszegényebb afrikai, karibi és csendes-óceáni országok nagyobb fokú részvétele nélkül kidolgozni;
  16. felhívja az AKCS-országokat és az uniós államokat, hogy a fenntartható fejlődésre, a szén-dioxid-kibocsátások csökkentésére, a tisztább energiát felhasználó technológiák megerősítésére és a megújuló energia használatának ösztönzésére irányuló hazai jogszabályaik kialakításakor hajtják végre a bevált nemzetközi gyakorlatokat;
  17. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS–EU Miniszterek Tanácsának, az Európai Parlamentnek, az Európai Bizottságnak, az Európai Unió Tanácsa elnökségének és az Afrikai Uniónak.
-

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾

a globális válság társadalmi következményeiről

Az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2010. március 29. és április 1. között a spanyolországi Tenerifén ülésezve,
- tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (1) bekezdésére,
- tekintettel az egyrészt az afrikai, karibi és csendes-óceáni országok (AKCS), másrészt az Európai Közösség és tagállamai között 2000. június 23-án Cotonouban aláírt partnerségi megállapodásban (cotonoui megállapodás) és annak valamennyi módosításában meghatározott célkitűzéseire,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek millenniumi fejlesztési céljaira (MFC-k), különösen a globális fejlesztési partnerség létrehozására irányuló kötelezettségvállalásra, valamint a 2008. szeptember 25-én New Yorkban megrendezett magas szintű ENSZ-találkozó következtetéseire és ajánlásaira,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek fejlesztésfinanszírozásról szóló, 2002. március 21–22-i nemzetközi konferenciáján elfogadott monterreyi konszenzusra és a fejlesztés finanszírozásáról szóló dohai nyilatkozatra, amelyet 2008. december 2-án a monterreyi konszenzus végrehajtásának felülvizsgálatára irányuló, a fejlesztésfinanszírozásról szóló nemzetközi nyomon követési konferencián fogadtak el,
- tekintettel a segélyhatékonyságról szóló, 2005. március 2-i párizsi nyilatkozatra, valamint a 2008. szeptember 2–4-én Accrában megrendezett magas szintű segélyhatékonysági fórumon elfogadott accrai cselekvési menetrendre,
- tekintettel „A fejlődő országok támogatása a válság kezelésében” című, 2009. április 8-i bizottsági közleményre ⁽²⁾,
- tekintettel a G20-ak pénzügyi válsággal foglalkozó, 2008. november 15-én Washingtonban, 2009. április 2-án Londonban, valamint 2009. szeptember 24–25-én Pittsburgh-ben tartott üléseit követően kiadott nyilatkozatokra,
- tekintettel a G8-ak az olaszországi L'Aquilában tartott csúcstalálkozójának alkalmával 2009. július 10-én elfogadott állásfoglalásokra,
- tekintettel a 2009. december 10–11-i Európai Tanács következtetéseire,
- tekintettel a Világbank elnökének, Robert B. Zoellicknek a fejlett országok felé intézett felhívására, amelyben kéri, hogy ösztönző csomagjaik 0,7 %-át ajánlják fel a fejlődő országok „kiszolgáltatottsági alapja” számára,
- tekintettel az Egészségügyi Világszervezet „Egészségügyi alapellátás – időszerűbb mint valaha” című, 2008. évi jelentésére,

⁽¹⁾ Elfogadta az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2010. április 1-jén a spanyolországi Tenerifén.

⁽²⁾ COM(2009)0160 végleges

- tekintettel a globális pénzügyi válság alacsony jövedelmű országokra gyakorolt hatásairól szóló, 2009. márciusi IMF-jelentésre,
  - tekintettel a 2009. november 16–18-án Rómában megrendezett élelmezésbiztonsági világ-csúcstalálkozón elfogadott nyilatkozatra,
  - tekintettel az Afrikai Parlamenti Unió 2009. november 19–20-án Ouagadougouban megrendezett 32. konferenciáján elfogadott, „A globális gazdasági és pénzügyi válság afrikai gazdaságokra gyakorolt hatásai: a megoldáshoz szükséges stratégiák és intézkedések” című állásfoglalására,
  - tekintettel a pénzügyi válság AKCS-államokra gyakorolt hatásáról szóló, 2009. december 3-án Luan-dában elfogadott állásfoglalására ⁽¹⁾,
  - tekintettel a Szociális és Környezetvédelmi Bizottság jelentésére (ACP-EU/100.640/10 /fin.),
- A. mivel a jelenlegi válság kivételes jellegű, és társadalmi, környezeti, energetikai, gazdasági, pénzügyi és élelmiszerválságok összeadódásának eredménye; mivel hatékonyságának és átláthatóságának biztosítása érdekében a fejlesztési modell kiigazításra szorul,
- B. mivel az ENSZ Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezetének (FAO) becslése szerint az éhezők száma világviszonylatban elérte az 1 milliárdot, és ez a szám a globális válság következményeként 100 millióval emelkedett; mivel a szegénységben élők száma 2010 decemberéig akár 90 millióval is növekedhet,
- C. mivel az AKCS-országok többsége az áruk és a természeti erőforrások exportjától függ, és a válság következtében számos fejlődő országban csökkentek az exportbevételek, valamint az ezen országokba iránuló tőketranszfer és a közvetlen külföldi befektetések,
- D. mivel a fejlődő országok azzal is szembesülnek, hogy a migráns munkavállalók kevesebb átutalást kezdeményeznek a származási országukba, és az ENSZ becslése szerint a G8-ak Afrika támogatásával foglalkozó, 2005. évi gleneagles-i találkozóján tett ígérethez képest évi 20 millió dollárral csökkent a hivatalos fejlesztési támogatások összege,
- E. mivel a különféle válságok AKCS-országokra gyakorolt hatása veszélybe sodorja a millenniumi fejlesztési célok teljesítését,
- F. mivel a HIV/AIDS nem kizárólag egészségügyi kérdés, mert a betegség terjedése minden országban társadalmi, gazdasági és demográfiai következményekkel járó járványt okozott,
- G. mivel a gazdasági és pénzügyi válság valószínűleg fokozza a képzett munkaerő elvándorlását az AKCS-országokból, ami súlyosbítja a válság hosszú távú következményeit,
- H. mivel az AKCS-államok nem tartoznak felelősséggel a pénzügyi és gazdasági válságért, viszont legsúlyosabb mértékben ők szenvedik el annak hatásait, ami az éghajlatváltozás tekintetében is igaz; mivel a pénzügyi és gazdasági válságot többek között a pénzügyi és gazdasági piacok deregulációja okozta;

⁽¹⁾ HL C 68., 2010.3.18., 24. o.

- I. mivel a válság következtében romlottak a foglalkoztatási feltételek: a munkanélküliség világviszonylatban mintegy 59 millióval nőtt, valamint a pénzügyi és gazdasági válság következtében több mint 200 millió munkavállaló él rendkívüli szegénységben az AKCS-országokban és az uniós tagállamokban egyaránt,
- J. mivel a válság közép- és hosszú távú következményei a legkiszolgáltatottabb társadalmi csoportokat, és elsősorban a fiatalokat érintik a legsúlyosabban; mivel a fiatalok körében tovább fog emelkedni a munkanélküliek már jelenleg is aránytalanul magas száma,
- K. mivel a gazdasági világválság által a „közepes jövedelemmel rendelkező” fejlődő országokra és szociális fejlesztési programjaikra gyakorolt hatásokat nem szabad figyelmen kívül hagyni,

A válság sokrétű következménye

1. emlékeztet arra, hogy az EU-tól elvárják, hogy döntő szerepet játsszon a válság AKCS-országokra gyakorolt hatásainak enyhítésében, tekintve hogy az AKCS-államok fő kereskedelmi partnere, a magánbefektetések legfőbb biztosítója és világviszonylatban a hivatalos fejlesztési támogatás legnagyobb adományozója;
2. sürgeti az adományozó országokat, hogy ezt a példa nélküli válságot használják ösztönzőként arra, hogy a fejlesztésfinanszírozás további innovatív forrásai – amilyen például a nemzetközi pénzügyi tranzakciós adó – vonatkozásában még jobban feltárják a meglévő lehetőségeket, valamint újabb lehetőségeket fedezzenek fel annak érdekében, hogy a fejlődő országok diverzifikálják bevételi forrásait, valamint hatékony, konkrét és működőképes kiadási programokat hajthassanak végre;
3. attól tart, hogy a válság hátráltatni fogja a millenniumi fejlesztési célok megvalósítását, és a pénzügyi válság fejlesztési válsággá válik, ezért felszólítja az EU tagállamait, hogy tartsák tiszteletben és teljesítsék arra irányuló kötelezettségvállalásaikat, hogy a hivatalos fejlesztési támogatást 2010-ig a bruttó nemzeti jövedelem 0,56 %-ára, 2015-ig pedig annak 0,7 %-ára növelik; felszólítja a tagállamokat, hogy kötelező erejű nemzeti jogszabályaikba való beiktatásuk révén tartsák tiszteletben ezeket a kötelezettségvállalásokat; kéri, hogy összehangolt fellépéssel erősítsék meg a fejlesztési programokat annak érdekében, hogy az egészségügyi, az oktatási és a szociális védelmi ágazatoknak nyújtott jelenlegi hivatalos fejlesztési támogatásokat megőrizték;
4. felszólítja az uniós tagállamokat és az AKCS-országokat, hogy az országstratégiai dokumentumok és a nemzeti indikatív programok kulcsfontosságú ágazatainak körültekintőbb megválasztása révén optimalizálják az európai alapok felhasználását a millenniumi fejlesztési célok elérése érdekében;
5. megismétli a párizsi nyilatkozatban és az accrai cselekvési menetrendben foglalt segélyhatékonysági elvek, valamint „Az Európai Uniónak a fejlesztési politika keretében zajló munkamegosztásra vonatkozó magatartási kódexében” meghatározott, az adományozók összehangolásával kapcsolatos elvek jelentőségét⁽¹⁾; felszólítja a 2010 júniusában üléselő AKCS-EU Miniszterek Tanácsát, hogy újítsa meg e tekintetben tett kötelezettségvállalását;
6. felszólítja az uniós tagállamok és az AKCS-országok kormányait, hogy lépjenek fel közösen az adóelkerülés, az illegális tőkeáramlás és a pénzmosás megszüntetése érdekében; hangsúlyozza, hogy az AKCS-országokban a megfelelőbb vagyoneloszlás érdekében támogatni kell a kapacitás bővítését, beleértve a nemzeti adórendszereket és az igazságszolgáltatást is;

⁽¹⁾ COM(2007)0072 végleges

7. támogatja a nemzetközi gyakorlatok bevezetését az adóügyekben, különösen az átláthatóság elveinek tiszteletben tartását és az információcserét azon AKCS-országok között, amelyek ezekre kötelezettséget vállaltak;
8. kitart amellett, hogy csökkenteni kell az átutalási ügyletek költségét, különösen egy olyan időszakban, amikor a migránsokat komolyan sújtja a válság, és nem tudnak olyan sokat származási országukba utalni;
9. rámutat arra, hogy a regionális együttműködés kulcsfontosságú szerepet játszik a válság következményeinek leküzdésében;

A szociális ágazatok fejlesztése

10. hangsúlyozza a szociális védelmi rendszereknek a szegénység csökkentésében játszott szerepét, és szociális védelmi mechanizmusok létrehozására és kidolgozására szólít fel;
11. felhívja a kedvezményezett kormányokat és az adományozókat, hogy a lakosság elszegényedésének megakadályozása céljából rövid távon összpontosítsanak a biztonsági hálók kialakítására; támogatja a globális szegénységi figyelmeztető rendszer létrehozását, amely nemzetközi gyorsreagálási alapként biztonsági hálóként szolgálna a legkiszolgáltatottabb emberek számára a világon;
12. üdvözli az Európai Bizottság által életre hívott „sebezhetőségi FLEX” mechanizmust, amelynek célja a szociális kiadások fenntartásának támogatása; felszólítja a Bizottságot és az AKCS-országok kormányait, hogy az országos és regionális stratégiai dokumentumok felidős felülvizsgálatát használják ki a szociális ágazatok megerősítésére irányuló lehetőségek feltérképezésére, és növeljék a V-FLEX második részletére szolgáló forrásokat annak érdekében, hogy a jogosult AKCS-államok fennmaradó támogatási hiányát 2010-ben teljes mértékben finanszírozzák;
13. sürgeti a kormányokat és az adományozókat, hogy helyezték előtérbe az alapvető szociális igények támogatását, és fokozzák a válság által jelentős mértékben sújtott, kiszolgáltatott helyzetben élő gyermekek és nők, veszélyeztetett fiatalok, alacsony jövedelmű és képzettségű, valamint migráns és vidéki munkavállalók és a fogyatékkal élő személyek támogatását;
14. emlékeztet arra, hogy erőfeszítéseket kell tenni a csecsemő- és gyermekágyi mortalitás csökkentésére Afrika Szaharától délre eső területén, ahol elképzelhető, hogy ezeket a millenniumi fejlesztési célkitűzéseket nem sikerül teljesíteni; emlékeztet arra, hogy az oktatást és az egészségügyet a fejlesztési politikák középpontjába kell helyezni, és kiemeli, hogy a jelenlegi helyzet az ezen ágazatoknak nyújtott nemzeti kiadások és nemzetközi segélyek legkisebb mértékű csökkentését sem indokolhatja;
15. úgy véli, hogy az egészségügyi programoknak – beleértve a szexuális és reprodukció egészségére, a nemek közötti egyenlőség előmozdítására, a nők képességeinek kibontakoztatására, valamint a gyermekek jogaira vonatkozókat is – kiemelkedő szerepet kell játszaniuk az AKCS-EU fejlesztési politikában, különösen azokon a területeken, ahol a nemi alapú erőszak elterjedt jelenség, a gyermekek és a nők pedig ki vannak téve a HIV/AIDS-fertőzés veszélyének, vagy megtagadják tőlük a tájékoztatáshoz, megelőzéshez és/vagy a kezeléshez való hozzáférést;
16. felszólítja az AKCS-államok és az uniós tagállamok kormányait, hogy tegyenek célzott intézkedéseket a fiatalok és a nők társadalmi integrációja és teljes körű gazdasági részvételének növelése érdekében;
17. hangsúlyozza, hogy a munkahelyteremtést a felsőfokú oktatás – beleértve a szakképzést és az egész életen át tartó tanulást is – minőségének javításán keresztül kell elősegíteni; felszólít az egyenlő hozzáférés és az esélyegyenlőség fokozására a készségfejlesztés, valamint a minőségi oktatás és képzés terén; kéri, hogy a munkahelyteremtés és a helyi szintű gazdasági tevékenységek felélénkülésének kedvező mikroállalkozások létrehozása érdekében javítsák a hitelekhez való hozzáférést (beleértve a mikrofinanszírozást is);

18. hangsúlyozza, hogy védeni kell a munkavállalók jogait, és felszólít arra, hogy tegyenek több intézkedést a gyermekmunka és a fiatalok munkanélküliségének leküzdésére; felszólítja az érdekelt feleket, hogy a társadalmi párbeszédén keresztül dolgozzanak ki a válságra reagáló, nemzeti és ágazati szintű stratégiákat;
19. hangsúlyozza, hogy a „dolgozó szegények” problémájának leküzdése érdekében a munkahelyteremtés középpontjában a méltányos munkának kell állnia; ezért kiemeli, hogy az AKCS-államok országos stratégiai dokumentumainak felidős felülvizsgálatakor foglalkozni kell a foglalkoztatáshoz és a méltányos munkához kapcsolódó kérdésekre összpontosító regionális növekedési stratégiával;
20. felszólítja az adományozó országokat, hogy támogassák az AKCS-államokat gazdaságaik diverzifikálásában, annak érdekében, hogy csökkenjen az egyetlen terméktől való függőségük; emlékeztet arra, hogy befektetésekre van szükség az infrastruktúra és a regionális összeköttetésekre irányuló projektek terén, és kitart amellett, hogy regionális és helyi szinten a gazdaság stabilitásának biztosítása érdekében a kereskedelmi politikákat egyenlő felek közötti partnerségekre kell alapozni;
21. hangsúlyozza a fejlődő országokban megvalósuló beruházások fenntarthatósági szempontú ellenőrzésének, valamint az egészséges környezeti feltételek és életkörülmények hosszú távú fenntartásának szükségességét;
22. megerősíti, hogy az agyelszívás riasztó valóság, amely azáltal jelent fenyegetést a fejlődés menetére és kilátásaira nézve a legkevésbé fejlett országokban, hogy kedvezőtlenül érinti az alapvető egészségügyi, közegészségügyi és oktatási ágazatokat, valamint az állami szektor kiépítését; ennélfogva ösztönzi a körkörös migrációt;

Élelmiszerbiztonság

23. ismételten hangsúlyozza, hogy a közelmúltban bekövetkezett élelmezési válság bebizonyította, hogy a mezőgazdaságot túl sokáig elhanyagolták, valamint hogy az alultápláltságot hosszú távú intézkedésekkel sürgősen kezelni kell; sürgeti az érintett államokat, adományozókat és nemzetközi szervezeteket, hogy ösztönözzék az élelmiszerbiztonsággal és a mezőgazdasággal kapcsolatos beruházásokat, különös tekintettel a kistermelésre; véleménye szerint az Európai Bizottságnak meg kell ragadnia a lehetőséget, amely a fejlesztési együttműködés finanszírozási eszközével és az Európai Fejlesztési Alappal összefüggésben az országos stratégiai dokumentumok felidős felülvizsgálata nyomán kínálkozik arra, hogy a kedvezményezett országokkal megvitassa a mezőgazdaság és halászat szerepének megerősítését;
24. hangsúlyozza, hogy az EU által támogatott élelmiszerexportot azokba a térségekbe kell irányítani, ahol súlyos élelmiszerhiány van;
25. üdvözli a mezőgazdaságra irányuló külföldi befektetést, amikor az a fejlődést támogatja, és segíti a nyersanyagok (különösen a mezőgazdasági termékek) feldolgozott termékeké történő átalakítására szolgáló helyi kapacitás kiépítését; mindazonáltal aggasztja az a jelenlegi tendencia, hogy egyes országok a fejlődő országokban termőföldeket vesznek bérbe annak érdekében, hogy az említett országokból odatelepítsék a termelést; kitart amellett, hogy az ilyen szerződéseknek átláthatóknak kell lenniük, valamint hogy a termékek egy részének a termelő országokban kell maradniuk; aggályainak ad hangot az élelmiszer-spekuláció miatt;
26. a mezőgazdasági kistermelők, a helyi piacok és a korszerű termesztéstechnológiák AKCS-államokban történő támogatása érdekében sürgeti a műszaki, pénzügyi és személyi kapacitások növelését, hogy ezáltal kevésbé legyenek kitéve az ingadozó világgpiaci árak hatásainak;

27. felszólítja az uniós és AKCS-országokat, hogy tekintsek prioritásnak az agrárágazat, a halászat és az élelmiszerbiztonság fejlesztését, és azokat kezeljék központi ágazatként az országstratégiai dokumentumok és a nemzeti indikatív programok kidolgozása során; hangsúlyozza, hogy az AKCS-országokban az éhínség megelőzése érdekében foglalkozni kell az élelmiszertermelés és -elosztás kérdésével; javasolja továbbá a városi gazdálkodás fejlesztését;
28. felszólítja az EU-t, hogy folytasson együttműködést a regionális halászati irányító szervezetekkel a fenntartható halászat megvalósítása, valamint az AKCS-országokban a halfeldolgozásra szolgáló belső kapacitás fejlesztése érdekében;

Éghajlatváltozás

29. emlékeztet arra, hogy 2020-ig évi 100 milliárd dollárra van szükség a fejlődő országok megsegítésére az éghajlatváltozás hatásainak kezelése terén; felszólítja az AKCS-országokat, hogy az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodással foglalkozó nemzeti programok kidolgozásán keresztül fogalmazzák meg saját prioritásaikat az éghajlatváltozás elleni küzdelem terén; kitart amellett, hogy ehhez a már tervbe vett fejlesztési támogatási költségvetések felhasználása helyett új, kiegészítő pénzeszközöket kell rendelni;
30. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozás mérséklése hatalmas kihívást jelent a fejlődő országok számára, viszont lehetőséggé is kell válnia arra, hogy az adományozók pénzügyi és technikai támogatásának segítségével előmozdítsák a zöld technológiákat, a technológiák átadásán keresztül (napenergia stb.) pedig fejlesszék az országokat (zöld fejlesztés) és zöld munkahelyeket hozzanak létre;
31. sajnálja, hogy a koppenhágai csúcstalálkozón nem jött létre jogilag kötelező erejű megállapodás; ennél fogva felszólít egy valódi kötelezettségvállalásra irányuló közös AKCS-EU stratégia kidolgozására a Mexikóban tartandó következő COP-16 konferencia keretében;
32. hangsúlyozza egy olyan, az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel foglalkozó világszintű szövetség előmozdításának jelentőségét, amelynek célja, hogy nagyobb arányú támogatást nyújtson a legszegényebb és az éghajlatváltozásnak leginkább kitett fejlődő országoknak, különösen a legkevésbé fejlett országoknak és a fejlődő kis szigetállamoknak;
33. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS-EU Miniszterek Tanácsának, az Európai Parlamentnek, az Európai Bizottságnak, az Európai Unió Tanácsa elnökségének, az Afrikai Uniónak és a Pánafrikai Parlamentnek.

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾**a haiti katasztrófa utáni újjáépítésről és helyreállításról, valamint a szegénység és a természeti csapások közötti összefüggésről**

Az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2010. március 29. és 1. között a spanyolországi Tenerifén ülésezve,
  - tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (2) bekezdésére,
  - tekintettel a G7-ek a kanadai Iqaluitben 2010. február 6-án megrendezett csúcstalálkozójára,
  - tekintettel a „Haiti új jövője felé” címmel 2010. március 31-én New Yorkban megrendezett nemzetközi adományozói konferencia eredményeire,
  - tekintettel a 2010. január 25-i montreali miniszteri előkészítő konferencia következtetéseire,
  - tekintettel az Európai Parlamentben 2010. január 20-án, az Európai Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője, Ashton bárónő részvételével a haiti földrengés tárgyában rendezett vitára,
  - tekintettel a Külügyi Tanács 2010. január 18-i brüsszeli rendkívüli ülésének következtetéseire,
  - tekintettel az Egyesült Nemzetek Haiti Stabilizációs Missziójára (MINUSTAH),
- A. mivel 2010. január 12-én Haitit a Richter-skála szerint 7,3-as erősségű földrengés rázta meg, katasztrófális csapást mérve Port-au-Prince-re, Jacmelre és a térség más településeire, és azt számos erőteljes utórezgés követte, amelyek a mai napig éreztetik hatásukat az országban,
- B. mivel a becslések szerint a szerencsétlenségnek több mint 200 000 halottja, 250 000 sebesültje és több mint 3 millió közvetlen érintettje van; mivel az Egyesült Nemzetek Haiti Stabilizációs Missziója (MINUSTAH) is komoly veszteségeket szenvedett, 146 halálos áldozattal és 70 eltűntként nyilvántartott személlyel,
- C. mivel az ENSZ Humanitárius Ügyeket Koordináló Hivatalának (OCHA) jelentése szerint az ország egész területén csaknem egymillióan szorulnak menedékre, különösen az esős évszak közeledtével, és a lakóhelyüket az országon belül elhagyni kényszerülők száma akár 500 000 is lehet,
- D. mivel az országban már a 2010. január 12-i földrengést megelőzően, 2008-ban is hurrikánok és trópusi viharok pusztítottak, amelyek a GDP 15 %-ára becsülhető károkat okoztak,
- E. mivel már a földrengést megelőzően sem volt biztosított az alapvető élelmezés közel 1,8 millió ember számára ebben az országban, ahol a népesség majdnem 60 %-a él vidéki területeken, 70 %-a (12 millió fő) pedig kevesebb mint napi 2 dollárból él,
- F. mivel ez a rendkívüli szegénység súlyosbította a földrengés pusztító hatásait, és az országot minden eddiginél súlyosabb humanitárius válságba taszította,

⁽¹⁾ Elfogadta az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2010. április 1-jén a spanyolországi Tenerifén.

- G. mivel a Bizottság hozzájárulását adta ahhoz, hogy 137 millió eurót biztosít rövid távú és legalább 200 millió eurót közép és hosszú távú igényekre, a tagállamok pedig további 92 millió eurót; mivel az Amerikai Fejlesztési Bank becslései szerint Haiti újjáépítése 10,5 milliárd euróba fog kerülni, évi 2 milliárd eurós ütemezésben; tudomásul véve a Dél-amerikai Nemzetek Uniójának arra irányuló határozatát, hogy Haiti számára 217 millió eurós segélyalapot hoz létre,
- H. mivel Haiti a becslések szerint körülbelül 1 milliárd dollárnyi külső adóssággal küszködik, amely Haiti fejlődését már a földrengés előtt is akadályozta, és amely megnehezítheti az ország újjáépítési erőfeszítéseit,
- I. tudomásul véve a G7-ek minisztereinek határozatát Haiti adósságának törléséről, ugyanakkor megjegyezve, hogy Haiti adóssága a G7-országok felé csak 214 millió dollárt jelentett a teljes, 890 millió dollárnyi adósságállományból,
- J. mivel az azonnali segélyműveleteken túl az emberek megélhetése, az elpusztított infrastruktúra, az állami intézmények és a gazdasági tevékenységek helyreállítására irányuló közép- és hosszú távú újjáépítési erőfeszítések hosszú távú nemzetközi kötelezettségvállalást igényelnek,
1. őszinte részvételének és együttérzésének ad hangot Haiti lakossága felé, és szolidaritását fejezi ki a többi érintett nemzettel, valamint a nemzetközi szervezetek személyzetével, így az ENSZ és az Európai Bizottság alkalmazottaival is, a kivételesen erős földrengés okozta súlyos emberi veszteségek és pusztulás miatt; elismeréssel adózik a haiti nép példás bátorsága és szolidaritása előtt, akik a katasztrófa után azonnal – még mielőtt annak híre a médiában elterjedt – életük ezreit mentették meg, sérültek és árvák ezreinek nyújtottak segítő kezet, miközben maguk is a legmélyebb nélkülözést szenvedték el;
  2. üdvözlöli a haiti hatóságok és a civil társadalom, valamint az ENSZ, a nem kormányzati szervezetek és a bilaterális adományozó szervezetek arra tett erőfeszítéseit, hogy megsegítsék Haiti népet, valamint elismerését fejezi ki az Európai Unió egész területéről, az AKCS-országokból és a világ minden részéről érkező segélyszervezetek és magánszemélyek munkájáért;
  3. szívből üdvözlöli a „Haiti új jövője felé” címmel 2010. március 31-én New Yorkban megrendezett nemzetközi adományozói konferencián összegyűlt ENSZ-tagállamok és nemzetközi partnerek által tanúsított szolidaritást, amely az elkövetkező három évre és azon túl összesen 9,9 milliárd dollár összegű kötelezettségvállalást eredményezett, és arra ösztönzi a nemzetközi közösséget, hogy teljesítse a vállalt, történelmi léptékű kötelezettségeket;
  4. támogatja annak tényét, hogy a nemzetközi adományozók hozzájárulásait hozzáigazították Haiti nemzeti újjáépítési és fejlesztési cselekvési tervéhez, amelyet Haiti elnöke, René Préval mutatott be, ezzel világosan jelezve, hogy a hosszú távú újjáépítési munkákban a haiti hatóságoké lesz a vezető szerep;
  5. hangsúlyozza annak elengedhetetlen fontosságát, hogy a biztonság helyreállítása és a humanitárius segélyek, valamint az újjáépítés és a fejlesztés tekintetében a haiti kormány égisze alatt eljárva továbbiakban is az ENSZ feleljen az összes polgári és katonai művelet koordinálásáért;
  6. felhívja az ENSZ-t, hogy a haiti hatóságokkal együttműködve vizsgálja felül a MINUSTAH megbízását annak érdekében, hogy reagálni tudjon az ország katasztrófa utáni szükségleteire, különös tekintettel a biztonsági kérdésekre;
  7. kéri, hogy készüljön átfogó értékelés a lakosság rövid és hosszú távú szükségleteinek azonosítására, valamint a nemzetközi közösség által a helyreállítási folyamatban – a sürgősségi segítségnyújtás, a helyreállítás és az újjáépítés három szakaszában – betöltendő szerep meghatározására;
  8. súlyos aggodalmának ad hangot a legkiszolgáltatottabb személyek, különösen a nők, a gyermekek és az idősek jólétével kapcsolatban; felszólítja a Bizottságot és az ENSZ-t, hogy fordítsanak különös figyelmet a nők újjáépítési erőfeszítésekben történő részvételére és támogassák azt oly módon, hogy aktívan bevonják őket valamennyi segély- és újjáépítési program rehabilitációs, rekonstrukciós és értékelési fázisába;

9. hangsúlyozza, hogy a felügyelet nélkül maradt és a családjuktól elszakadt gyermekeknek olyan szolgáltatásokat kell nyújtani, amelyek célja, hogy a lehető leggyorsabban újraegyesítsék őket szüleikkel vagy szokásos gondozóikkal; felszólítja az EU-t és a nemzetközi közösséget annak haladéktalan felmérésére, hogy mekkora szükség van összehangolt tervre a földrengés következtében árván maradt több ezer gyermek problémájának kezelésére; rámutat az illegális örökbefogadás és a gyermekkereskedelem súlyos kockázatára;
10. sürgeti az EU-t, hogy támogasson egy ideiglenes moratóriumot a haiti gyermekek új örökbefogadásaira vonatkozóan, a felkutatásra irányuló erőfeszítések megkezdésétől számítva akár két évre is; felszólítja az EU-t, hogy lássa el a gyermekek alapvető szükségleteit, és hozzon létre ideiglenes iskolákat, valamint sürgősen szervezze meg a gyermekek számára a tanácsadást;
11. határozottan szorgalmazza, hogy az Európai Bizottság és a nemzetközi közösség kísérije figyelemmel a haiti lakosság egészségi állapotát, különös tekintettel a nőkre és a gyermekekre;
12. felhívja a nemzetközi közösséget, hogy teljes egészében törölje a Haiti Köztársaság külső adósságát, és gratulál mindazoknak, akik ezt megtették vagy ilyen jellegű intézkedéseket jelentettek be; hangsúlyozza, hogy a földrengés esetén nyújtott bármely sürgősségi segínyt adomány, nem pedig adósságot eredményező kölcsön formájában kell nyújtani;
13. támogatja az EU és más adományozók erőfeszítéseit az élelmiszer helyi előállításának fokozására, a megromlódott infrastruktúra helyreállítása, valamint a kistermelők szükséges eszközökkel (magvakkal, trágyával és szerszámokkal) történő ellátása révén, különösen a márciusban kezdődő tavaszi ültetési időnyben, amely a nemzeti élelmiszertermelés 60 %-át teszi ki; felkéri az EU-t és a többi nemzetközi adományozót, hogy a segélyezéshez lehetőség szerint helyben előállított élelmiszert vásároljanak, így módon jelentősen hozzájárulva a vidéki gazdaság megsegítéséhez és a helyi termelők védelméhez;
14. hangsúlyozza, hogy elsősorban olyan hosszú távú befektetésekre kell összpontosítani, amelyek a megfelelő műszaki előírásokat betartó, földrengésbiztos épületek és alapvető infrastruktúrák kiépítésére irányulnak – mint például vízellátás, úthálózat, elektromos áram és technológiaátadás –, amelyek a földrengés előtt nem léteztek vagy nem voltak megfelelőek, ami nagymértékben felerősítette a természeti katasztrófák potenciális hatását;
15. felszólít egy, az Egyesült Nemzetek által kezelt pénzalap létrehozására a lakossági figyelemfelkeltésre és képzésre irányuló intézkedések, a megelőzés és a korai figyelmeztető rendszerek, a megfelelő védelmi struktúrák kiépítése, valamint a sürgősségi orvosi és higiéniai felszerelések készletei felhalmozásának finanszírozására;
16. felszólítja a nemzetközi közösséget annak biztosítására, hogy az újjáépítési folyamatban a haiti nép és annak kormánya játszhassa a főszerepet – a haiti parlament demokratikus ellenőrzése alatt –, annak érdekében, hogy felelősséget vállalhassanak közös jövőjükért; felkéri az Európai Bizottságot és az uniós tagállamokat, hogy bocsássa rendelkezésükre az uniós know-how-t, így módon erősítve a nemzeti, valamint a helyi, regionális és szubregionális kapacitást;
17. szorgalmazza, hogy a nemzetközi közösség gondoskodjon a haiti szegénység enyhítésének folyamatosan kiemelt kezeléséről, még azután is, hogy a média figyelme már másfelé fordul, hogy segítségével Haiti a katasztrófából olyan jól működő demokráciaként kerüljön ki, amelynek gazdasága képes fenntartható módon eltartani az ország népét;
18. sürgeti az EU-t, hogy működjön együtt a haiti hatóságokkal a hosszú távú katasztrófamegelőzési és -enyhítési mechanizmus és kapacitáskezelés kidolgozásában, hangsúlyozva, hogy az újjáépítési erőfeszítéseknek a nemzeti prioritásokon kell alapulniuk, egyúttal tiszteletben tartva a segélyhatékonyság elvét és támogatva a haiti intézményeket hatékony kormányzási képességük visszanyerésében; támogatja Préal elnök javaslatát, hogy az ENSZ-en belül hozzanak létre egy állandó struktúrát, amely a természeti csapások által okozott válságokat azok első napjától kezdve képes kezelni;

19. létfontosságúnak tartja Haiti nagyarányú újraerdősítését – tekintve hogy a jelenlegi helyzet az országot rendkívüli mértékben kiszolgáltatottá teszi mindenfajta természeti csapással szemben –, valamint a főzéshez gazdaságos, fenntartható alternatívák feltárását az erdőirtás helyett;
20. felszólítja az Európai Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjét és a nemzetközi együttműködésért, humanitárius segítségnyújtásért és válságkezelésért felelős biztost, hogy az Egyesült Nemzetekkel együttműködésben vállaljon vezető szerepet az EU válsághelyzetekre adott válaszainak összehangolásában, élve a Lisszaboni Szerződésben létrehozott abbéli hatáskörével, hogy hatékonyabban koordinálja az Európai Unió jövőbeli válságokra adott válaszlépéseit, egyúttal felhasználva az eddigi eredményeket;
21. határozottan ösztönzi a haiti helyzethez hasonló esetekben felhasználható, operatív polgári védelmi mechanizmusok nemzetközi szintű létrehozását, a regionális előzetes helyzetmeghatározás alapján, illetve a katasztrófák gyakoriságától vagy előre jelezhetőségétől függően;
22. felszólítja a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb terjesszen elő javaslatokat az EU polgári védelmi mechanizmusán alapuló uniós polgári védelmi erő létrehozására, lehetővé téve az Unió számára, hogy valamely katasztrófától számított 24 órán belül összegyűjtse a sürgősségi humanitárius segély biztosításához szükséges erőforrásokat;
23. felszólítja az Európai Uniót, hogy tekintettel a karibi térségen belüli regionális integráció és együttműködés fontosságára, szabadítson fel egyedi összegeket a karibi térség francia legkülső régiói számára (Guadeloupe, Martinique, Guyana), hogy folytathassák és fokozhassák a haiti lakosságnak nyújtott segítséget;
24. sürgősen kéri az újjáalakult haiti kormányt, hogy tegyen meg minden tőle telhetőt a haiti demokrácia megteremtésére és elmélyítésére;
25. üdvözli az Afrikai Unió pozitív választ Abdoulaye Wade szenegáli elnök javaslatára – amelyet a szenegáli parlament állásfoglalásában támogatott – a haiti lakosok visszatelepülési jogáról, és szorgalmazza, hogy a nemzetközi közösség egy ENSZ-határozat elfogadásával mozdítsa elő ezt a javaslatot;
26. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az Európai Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének, az Európai Bizottság elnökének, Haiti elnökének és kormányának, az AKCS Tanácsának, a CARICOM-tagállamoknak, az Afrikai Unió Bizottságának, az ENSZ humanitárius ügyekért és gyorssegélyekért felelős főtítkárhelyettesének, a Világbanknak, a Nemzetközi Valutaalapnak és az Európai Unió tagállamai kormányának.

ÁLLÁSFOGLALÁS ⁽¹⁾

a dél-szudáni béke megszilárdításának támogatásáról

Az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- 2010. március 29. és április 1. között a spanyolországi Tenerifén ülésezve,
- tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (2) bekezdésére,
- tekintettel a szudáni kormány és a Szudáni Népi Felszabadító Mozgalom/Hadsereg (SPLM/A) között 2005 januárjában Nairobiban aláírt átfogó békemegállapodásra,
- tekintettel Szudán 2005-ben elfogadott átmeneti nemzeti alkotmányára,

⁽¹⁾ Elfogadta az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2010. április 1-jén a spanyolországi Tenerifén.

- tekintettel a polgári és politikai jogok nemzetközi egyezségokmányára, valamint az emberi jogokról és a népek jogairól szóló afrikai chartára, amelyeket Szudán is ratifikált,
  - tekintettel az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának Szudánról szóló határozataira,
  - tekintettel az Afrikai Unió szudáni konfliktus utáni újjáépítéssel és fejlesztéssel foglalkozó miniszteri bizottságának munkájára és az Afrikai Unió más kezdeményezéseire,
  - tekintettel az Afrikai Unió Bizottsága elnökének az átfogó békemegállapodás végrehajtási folyamatáról szóló jelentésére,
  - tekintettel az Afrikai Unió Béke és Biztonsági Tanácsa 2009. augusztus 26-án Addisz-Abeában tartott 201. ülésének közleményére,
  - tekintettel a kézi- és könnyűfegyverek kereskedelméről szóló uniós magatartási kódexre és az ENSZ hagyományos fegyverrendszereire,
  - tekintettel a Szudánról szóló korábbi állásfoglalásaira, valamint az Európai Parlament és a Pán-Afrikai Parlament Szudánról szóló állásfoglalásaira,
  - tekintettel az Európai Unió Tanácsának Szudánról szóló következtetéseire,
  - tekintettel a Nemzetközi Válságcsoport „Szudán: az összeomlás megelőzése” címmel közzétett, 2009. december 17-i politikai feljegyzésére,
  - tekintettel a „Dél-szudáni béke megmentése” című, 2010. januári közös NGO-jelentésre,
- A. mivel az átfogó békemegállapodás véget vetett a szörnyű, pusztító polgárháborúnak, amely kétfélmilliónál is több halálos áldozatot követelt Szudánban, és közel négymillió embert tett menekültté vagy kényszerített lakóhelyének elhagyására,
- B. tudatában annak, hogy ez a polgárháború, valamint az erőszak fokozódása a következőknek tulajdonítható:
- a természeti erőforrások és a hatalom megosztása feletti viták,
  - a kézi- és könnyűfegyverek széles körű elérhetősége,
  - az Úr Ellenállási Hadserege (LRA), egy Ugandán kívülről működő ugandai lázadó csoport folytatódó rendszeres, brutális és vérengző betörései az országba,
- C. mivel az átfogó békemegállapodás emellett hatéves átmeneti időszakot (2005–2011) határozott meg, a „béke osztalékai” címszó alatt rögzítve a teljesítendő célkitűzéseket és bizonyos kulcsfontosságú időpontokat, így például az eredetileg 2009-re tervezett országos választások és a dél-szudáni nép önrendelkezéséről szóló, 2011. januárra ütemezett népszavazás dátumát,
- D. mivel a közelgő országos választások lesznek az első, a békefolyamat szempontjából kulcsfontosságú választások az átfogó békemegállapodás megkötése óta, mielőtt tovább lehetne lépni a dél-szudáni önrendelkezéséről szóló népszavazás és az abyei népszavazás felé,
- E. mivel a déli önrendelkezéséről szóló népszavazás előtt megoldásokat kell találni az állampolgárság, az észak–déli határkijelölés fennmaradó részei, a határ menti területek demilitarizálása, valamint az erőforrások – köztük az olaj – megosztásának kérdéseire,

- F. mivel a népszámlálásról szóló vitát a két fél közötti megállapodással hidalták át, amely az SPLM/A-nak további negyven helyet biztosít a nemzetgyűlésben,
- G. mivel az SPLM vitatja a lakóépületekről és a népességről készült 2008. májusi összeírás végleges adatainak pontosságát; mivel délen a szavazásra jogosultak becsült számának 108 %-át vették nyilvántartásba,
- H. mivel a Nemzeti Kongresszus Párt (NCP) és az SPLM között a dél-szudáni népszavazási törvényről szóló tárgyalások terén a közelmúltban elért előrehaladás, az abyei területi népszavazás, valamint a Dél-Kordofán és Kék-Nílus régiókban folytatott lakossági konzultációk pozitív lépések,
- I. mivel Ban Ki Mun ENSZ-főtitkár világosan kimondta, hogy az Egyesült Nemzetek igyekszik támogatni a felek arra irányuló erőfeszítéseit, hogy az egységet vonzóvá tegyék, valamint azt, hogy a dél-szudáni nép az önrendelkezéshez való jogát egy népszavazás keretében gyakorolhassa,
- J. mivel az ENSZ békefenntartó misszióját (UNMIS) 2005-ben azzal a fő céllal hozták létre, hogy támogassa az átfogó békemegállapodás végrehajtását, és a misszió több mint 9 000 fős katonai személyzetet és 3 000 főnél nagyobb helyi polgári és nemzetközi személyzetet alkalmazott; mivel az UNMIS a békemegállapodás figyelemmel kísérésére összpontosított, a polgári védelmi megbízatásának rovására,
- K. mivel az Afrikai Uniónak a szudáni konfliktus utáni újjáépítéssel és fejlesztéssel foglalkozó miniszteri bizottsága 2010. januári ülésén hangsúlyozta annak szükségességét, hogy a szudáni felek tegyenek meg mindent az átfogó békemegállapodás végrehajtásában felmerülő problémák leküzdésére, beleértve a választások sikeres lebonyolítását és az ország demokratikus átalakítását, a határkijelölést, az abyei kérdés rendezését az Állandó Választottbírószág határozata alapján, valamint a dél-szudáni bizonytalanság kezelését,
- L. mivel a törzsi összecsapások hullámában 2009 eleje óta Dél-Szudánban több ezren veszítették életüket, és az áldozatok többsége a távoli vidéki területeken élő nők és gyermekek közül került ki; mivel 2010 eleje óta több százan haltak meg a Warrap államban fellángoló erőszak következtében,
- M. mivel Dél-Szudán a világ legfejletlenebb térségei közé tartozik; mivel az ENSZ Népesedési Alapja az írástudók arányát Dél-Szudánban 24 %-ra teszi; mivel a nők 90 %-a nem tud írni vagy olvasni,
- N. mivel a warrapi élelmezési program szerint az erőszak miatt 2009-ben 350 000 ember kényszerült otthona elhagyására, akik ezáltal élelmiszersegélyre szorulnak; mivel a tavalyi gyenge szezonális esőzések a terményeket is tönkretették; mivel összesen 4,3 millió embernek van szüksége élelmiszersegélyre, a tavalyi körülbelül egymillióhoz képest,
- O. mivel a WHO szerint Dél-Szudánban drámai mértékű hiány áll fenn orvosokból, mert ezer főre 0,22 orvos jut, és a kormányzat elmondása szerint csak a népesség 25 %-a fér hozzá az egészségügyi szolgáltatásokhoz; mivel Dél-Szudánban a legmagasabb a gyermekágyi halandóság, és hét gyermekből egy nem éri meg az ötéves kort; mivel a dél-szudáni AIDS-bizottság szerint a HIV-ről való tájékozottság 10 % alatt marad; mivel a dél-szudáni kormány az egészségügyi rendszer átalakításáról szóló terv megvalósítására készül,
- P. mivel az adományozói közösség nem teljesítette 2005-ben a norvégiai Oslóban tett kötelezettségvállalásait, és az ígért 4,8 milliárd dollárnyi segélynek ténylegesen csak a töredéke ért el Dél-Szudánba,

- Q. mivel az átfogó békemegállapodás aláírását követően az Európai Bizottság újakezdte az együttműködést Szudánnal, és 500 millió eurót meghaladó értékben vállalt kötelezettséget, elsősorban a konfliktus utáni újjáépítési, helyreállítási és fejlesztési tevékenységek területén; mivel Szudán úgy döntött, hogy nem ratifikálja a cotonoui megállapodás első felülvizsgált változatát, a továbbiakban nem jogosult az Európai Fejlesztési Alapból származó segély igénybevételére, és mivel az Európai Bizottság igyekszik megoldást találni erre a helyzetre,
1. ünnepélyesen megerősíti az átfogó békemegállapodás iránti teljes támogatását, és sürgősen kéri valamennyi részes felet a megállapodás tényleges és teljes körű végrehajtására, az átfogó szudáni béke előmozdítása érdekében; szorosabb együttműködésre hív fel a szudáni kormány és a dél-szudáni kormány között, az átfogó békemegállapodás menetrendjének sikerét akadályozó tényezők felszámolása érdekében;
  2. felszólítja továbbá az AU-t, az EU-t és a nemzetközi közösséget, hogy haladéktalanul állapodjanak meg az arra irányuló fellépésről és intézkedésekről, hogy támogadják a szudáni feleket az átfogó békemegállapodás végrehajtásában, és előmozdítják a demokratikus kormányzást Szudán egész területén;
  3. elismerését fejezi ki az átfogó megállapodást aláíró két fél (az NCP és az SPLM) által mindeközéig betöltött szerepért, valamint a szudáni nép szerepéért a békemegállapodás tiszteletben tartásában; továbbá felkéri őket, hogy vessék be minden politikai jóakarukat annak érdekében, hogy túljussanak a holtpontra és teljes körűen végrehajtsák az átfogó békemegállapodást;
  4. felhívja az NCP-t és az SPLM-et, hogy hajtsák végre az ahhoz szükséges kulcsfontosságú demokratikus reformokat, hogy az országos választás és a déli népszavazás hiteles, szabad és tisztességes legyen;
  5. kitart amellett, hogy az átmeneti alkotmányban garantált alapvető szabadságok mindegyikét ültessék át a gyakorlatba, és felszólítja az illetékes hatóságokat, nevezetesen a választási bizottságot, hogy a választásokat megelőző időszakban küzdje le a fennmaradó technikai problémákat;
  6. támogatja a szudáni népet, akiknek a szavazói nyilvántartásba vételi folyamatban vállalt aktív részvétele komoly érdeklődést jelez az elkövetkező választásokon való részvétel iránt;
  7. üdvözlözi azt a tényt, hogy a nőkre vonatkozó zárt pártlistákkal (25 %) a nők parlamenti részvétele Szudánban a legmagasabbak közé tartozik majd a térségben, ugyanakkor azt szeretné, ha a pártok a női listákon kívülről is javasolnának női képviselőket;
  8. felkéri a két felet, az Afrikai Uniót és a nemzetközi közösséget egyaránt, hogy mérlegeljék az észak és dél közötti jövőbeni politikai, gazdasági és biztonsági kapcsolatokat abban az esetben, ha a népszavazás jóváhagyja az elszakadást, beleértve az elszakadáshoz szükséges átmeneti mechanizmusokat is; úgy véli, hogy a népszavazás után szükség van egy átmeneti időszakra annak érdekében, hogy a békés elszakadás feltételeit rögzítő, népszavazás előtti megállapodásokat megfelelően végre lehessen hajtani és irányítani;
  9. felkéri az átfogó békemegállapodás két részes felét, hogy az átfogó békemegállapodásban előírtaknak megfelelően teremtsenek békés, stabil környezetet a népszavazás átlátható és hiteles lebonyolításához;
  10. felszólít minden felet az erőszak beszüntetésére; felszólítja a dél-szudáni kormányt, hogy segítse elő a törzsek közötti párbeszédet, és hozzon létre intézményi mechanizmusokat a törzsi megbékélés megvalósítására és fenntartására;
  11. felkéri a dél-szudáni kormányt, hogy helyi szinten fordítson több erőfeszítést a biztonságra, ügyelve az egységek etnikai összetételére, és kezelje kiemelten a rendőrségi reformot, a meglévő stratégiai dokumentumokra és a 2009. évi rendőrségi törvényre építve; hangsúlyozza a biztonsági ágazat reformjának fontosságát;

12. szorgalmazza, hogy az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa:
  - bocsássa az UNMIS rendelkezésére az összes ígért forrást annak érdekében, hogy megbízását optimális körülmények között láthassa el;
  - az UNMIS számára tegye prioritássá a polgári védelmet;
  - a polgári védelem feladatköreivel kapcsolatban nyújtson világos iránymutatásokat az UNMIS számára, valamint megfelelő képzést valamennyi munkatársának;
  - továbbra is vegyen részt az LRA-probléma rendezésében, és tegyen meg minden tőle telhetőt egy átfogó, tartós megoldás elérése érdekében;
13. felszólítja az UNMIS-t, hogy vállaljon proaktívabb szerepet a polgári védelem terén, és legyen aktív fél a helyi konfliktusmegelőzésben, a törzsi hatóságokkal együttműködésben;
14. úgy véli, hogy az észak–déli kérdést nem lehet elszigetelten vizsgálni, és a megbékélés elengedhetetlen tényező a tartós dél-szudáni békéhez; ezért minden felet felszólít arra, hogy tartsa tiszteletben a lakosság alapvető emberi jogait, kezelje kiemelten a polgári személyek védelmét, vessen véget a büntetlenségnek és állítsa bíróság elé a bűncselekmények gyanúsítottait annak érdekében, hogy növelje a lakosság bizalmát;
15. felszólítja az EU-t és más adományozókat, különösen azokat, akik a 2005. évi oslói adományozói konferencián kötelezettséget vállaltak, hogy ismerjék fel Dél-Szudán komoly humanitárius és fejlesztési szükségleteit, és biztosítsák, hogy az előirányzott összegek tükrözik az említett szükségleteket, valamint hogy az adott összegeket fel is szabadítják; továbbá felhívja őket, hogy támogassák a kormányt a meglévő támogatási mechanizmusok szerepeire vonatkozó stratégiai jövőkép megfogalmazásában, valamint abban, hogy kreatív módszereket találjon az őshonos hazai szervezetek támogatására, felismerve, hogy az erős civil társadalom Dél-Szudán stabilitása szempontjából elengedhetetlen fontosságú;
16. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS–EU Tanácsnak, az Európai Bizottságnak, az Afrikai Uniónak, az Egyesült Nemzeteknek és az AKCS-csoport nemzeti, regionális és kontinentális parlamentjeinek.

NYILATKOZAT

Az EU és Latin-Amerika között megkötendő, banánról szóló megállapodás, valamint annak az AKCS-országok és az EU banántermelőire gyakorolt hatása

Az alku

- A. Az EU 2009 decemberében a WTO-n belül arra a megállapodásra jutott az USA-beli és latin-amerikai termelőkkel, hogy véget vetnek a banánnal kapcsolatos, régóta húzódo vitának.
- B. Az alku a vámtarifa jelentős (2010 és legkorábban 2017 közötti 35 %-os) csökkentését fogja jelenteni az AKCS-n kívülről származó behozatalok esetében, és ennek eredményeképpen ártani fog az AKCS és az uniós termelők versenyképességének.
- C. Emellett az EU jelenleg szabadkereskedelmi megállapodások aláírása céljából kétoldalú tárgyalásokat folytat bizonyos latin-amerikai országokkal, ami további komoly tarifacsökkentésekhez vezethet, és jelentős mértékben csökkentheti a gazdasági partnerségi megállapodásokból származó feltételezett előnyöket az AKCS-országok banántermelői számára.
- D. A banán a világ negyedik legnagyobb mezőgazdasági exportcikke. Az uniós piac az összes behozatal több mint egyharmadért felelős.

- E. A Latin-Amerikában működő multinacionális vállalatok a világpiac több mint 80 %-át tartják ellenőrzésük alatt.
- F. 2008-ban az Európában értékesített banán 72 %-a már Latin-Amerikából származott, miközben az AKCS-országokból és az EU-ból származó banán mindössze 17 %-ot, illetve 10,5 %-ot képviselt. Az AKCS-országok banánkivitelei szinte teljes egészében az EU-ba irányulnak, míg a latin-amerikai országok Észak- és Dél-Amerikába, valamint Oroszországba is exportálnak.
- G. A banántermelés jelentős hatással van a helyi közösségekre, nemcsak gazdasági szempontból, hanem a környezet, a migráció, a nemek egyenlősége és a munkaügyi normák terén is.
- H. Néhány latin-amerikai országban a multinacionális cégek banántermelése együtt jár az emberi jogi jogsértések magas előfordulási arányával.
- I. A megállapodás csak akkor fog hatályba lépni, ha az Európai Parlament beleegyezését adja, a Tanács pedig engedélyezi annak megkötését.

A hatás

- J. Már most kezdenek érződni a megállapodás hatásai, amely arra tesz kísérletet, hogy a fenntartható fejlődés célkitűzéseit összeegyeztesse a WTO szerinti kötelezettségekkel.
- K. Az AKCS-országok termelőit súlyosan fogja érinteni, mivel tarifavédelmük egy jelentős részét elveszítik. Néhány, a banánkiviteltől nagymértékben függő AKCS-országban a kiviteli ágazatok teljes egészében eltűnhetnek, ami rettenetes társadalmi és gazdasági következményekkel járhat.
- L. Megfelelő kísérő intézkedések nélkül az európai banántermelő térségek – amelyek némelyike már most is az EU legszegényebbjei közé tartozik és magas munkanélküliséggel küzd – szintén tetemes szociogazdasági árat fizetnek majd.
- M. A multinacionális cégek óriási haszonhoz jutnak majd az EU/AKCS-beli kisüzemi gazdálkodó közösségek kárára.
- N. Az AKCS-országokbeli és az európai banántermelő térségeknek több pénzügyi támogatásra lesz szüksége ezen fő gazdasági tevékenység fenntartásához, hogy versenyezni tudjanak az olyan térségekből származó banánnal, ahol rendkívül alacsony a fizetések, a szociális feltételek és a környezetvédelmi szabályok szintje.
- O. Az egyre olcsóbb banán felé való elmozdulás valószínűleg a munkaügyi normák lazulását idézi elő a banánágazatban, ideértve a gyermekmunkát, a környezetvédelmet, a korrupciót és az adóelkerülést is.
- P. Az Európai Bizottság támogatási csomagot állított össze az AKCS-termelők részére (a banánnal kapcsolatos kísérő intézkedések), négy év alatt 190 millió EUR értékben, amihez bizonyos feltételek esetén további 10 millió EUR járulhat. Ez a támogatás nem veszi figyelembe a latin-amerikai országokkal kötött kétoldalú kereskedelmi megállapodásokból eredő további vámtarifa-csökkentéseket.

- Q. A Kolumbiának és Perunak tett és már a közép-amerikai országok részéről is kért újabb engedmények sokkal messzebbre mennek, mint a közelmúltbeli megállapodásban foglaltak, és destabilizálhatják a térség más országait, valamint az AKCS-országok és az EU más banántermelőinek gazdaságát.
- R. Az uniós, különösen a legkülső régiókból származó termelők számára nem irányoznak elő kiegészítő támogatást.

Az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés, emlékeztetve arra, hogy a politikák fejlesztési célú koherenciája immáron a Lisszaboni Szerződésben is benne foglaltatik, a következőket kéri:

1. A Bizottság végezze el az EU és Latin-Amerika között megkötendő, banánról szóló megállapodás gazdasági, társadalmi és környezeti hatásvizsgálatát az AKCS és az EU banántermelőinek szempontjából, a cotonoui megállapodás XXIII. nyilatkozatában előírtaknak megfelelően;
2. A Bizottság alaposan mérlegelje a pénzügyi csomag annak érdekében történő növelését, hogy segítse az AKCS-országokban működő és az európai termelőket az új rendszerhez való alkalmazkodásban, és gyorsítsa fel a szóban forgó alapokból származó kifizetéseket;
3. A Bizottság mérlegelje az AKCS-országoknak szóló egyedi kiegészítő pénzügyi és technikai segítségnyújtást annak érdekében, hogy kezeljék a társadalmi és környezeti hatásokat, a kínálati oldalon jelentkező megszorításokat és előmozdítsák a 2013 utáni diverzifikációt;
4. Az EU terjesszen elő intézkedéseket, amelyek révén segítséget nyújt a banántól nagymértékben függő államok számára gazdaságuk diverzifikálásában, beleértve a fokozottabb kereskedelemsegélyezést is, ily módon teljesítve az EK és a tagállamok kereskedelemsegélyezésre irányuló, egyenként 1 milliárd eurós ígéreteit (amelyekből 50 % áll az AKCS-országok rendelkezésére);
5. A Bizottság nyújtson támogatást az uniós termelők által elszenvedett veszteségek ellensúlyozására, fokozatosan vezessen be intézkedéseket a fenntartható banántermelés ösztönzésére az EU-ban, valamint biztosítsa a kétoldalú és többoldalú megállapodások banánra vonatkozó védzáradékának hatékony alkalmazását;
6. A WTO-megállapodáson túl a latin-amerikai nemzetekkel kötött kétoldalú kereskedelmi megállapodásokból származó bármilyen új tarifacsökkentés vesse fel a megfelelő kompenzációs intézkedések lehetőségét;
7. A Bizottság az AKCS és az EU termelőinek adjon valódi jogbiztonságot a banánkereskedelmi rendszer jövőjére nézve, és gondoskodjon arról, hogy az EP és az AKCS-országok nemzeti parlamentjei a továbbiakban is gondosan figyelemmel kísérik ezt a kérdést;
8. Az EU és az AKCS-országok hatóságai fokozott erőfeszítésekkel törekedjenek arra, hogy valamennyi banántermelő nemzet hatékonyan alkalmazza az ILO tisztességes munkára vonatkozó menetrendjének valamennyi aspektusát;
9. A Bizottság fel kívánja hívni a figyelmet az etikus kereskedelemre, hogy ezzel elriassza az európai kiskereskedőket az olyan termelőktől származó banán behozatalától, akik az adóelkerülés, a korrupció, a munkaiügyi normák és az emberi jogok megsértése terén nem megfelelő politikát folytatnak;
10. Az Európai Parlament komolyan vegye fontolóra a szóban forgó nyilatkozatban felvetett kérdések hatását, mielőtt a banánról szóló megállapodáshoz beleegyezését adná.

A regionális stratégiai dokumentumra (RSP) és regionális indikatív programra (RIP) vonatkozó következtetések a 10. EFA keretében - Karib-térség

A térség háttere

A térség több, fenntartható fejlődéssel kapcsolatos kihívással néz szembe: alacsony népesség; korlátozott és drága közlekedés; az éghajlatváltozással és a természeti katasztrófákkal szembeni rendkívüli kiszolgáltatottság; monokultúras gazdálkodás korlátozott diverzifikálási lehetőségekkel.

A térségben az integrációs folyamatot hivatalosan a Nyugat-indiai Szövetség (1958–1963) indította el. A CARIFTA 1967-ben újraindította az integrációs folyamatot, 1973-tól pedig a CARICOM adott annak további lendületet olyan különféle kezdeményezések révén, mint például az együttműködés és a külpolitikák összehangolása, valamint az egységes gazdaság egységes jövőképeről szóló Girvan-jelentés. 1992-ben létrehozták a CARIFORUM-ot. Tagjait a CARICOM⁽¹⁾ országai, valamint a Dominikai Köztársaság és Kuba alkotják, és aláírója a cotonoui megállapodásnak.

A CARIFORUM az alábbi kettős szerepet tölti be: a finanszírozás elosztásának koordinálása, valamint az RSP/RIP és egyéb regionális programok végrehajtásának irányítása, amelyeket több adományozóval egyetemben az uniós tagállamok finanszíroznak.

A regionális integrációs törekvések jelenleg a CSME-re összpontosítanak, amelynek megcélzott határideje 2015, valamint a II. szakaszra, amelynek célja az egységes gazdaság megszilárdítása és kiteljesítése.

Ezen kezdeményezések ellenére a térségben zajló integrációs folyamatból jelenleg hiányzik egyfajta lendület. Egyesek szerint ez azzal magyarázható, hogy sokan nem érzik igazán magukénak ezt a folyamatot, míg mások úgy vélekednek, hogy a stagnálás a politikai figyelem nemzeti ügyek felé fordulásának, a választott képviselők gyors cserélődéséből adódó rövid távú politikának vagy annak a politikai meggyőződésnek tudható be, hogy a világgazdasági integráció jelentősebb gazdasági hasznokat kínálhat. A többség azonban elismeri, hogy az erőforrások hiánya gátolja a folyamatot, ezért az RSP/RIP-nek ezt a problémát megfelelően kell kezelnie.

A karibi térségre vonatkozó RSP/RIP

Az RSP/RIP-nek a fent említett kihívásokat kell kezelnie ahhoz, hogy elő tudja segíteni mind a regionális integrációt, mind pedig a térség világgazdaságba való integrálódását. Ezen túlmenően az RSP/RIP-nek támogatnia kell a térséget a CARIFORUM és az EU közötti gazdasági partnerségi megállapodás (GPM) végrehajtásában.

Az RSP/RIP alapján **165 millió EUR** áll a karibi térség rendelkezésére:

- **Kiemelt terület: Regionális gazdasági integráció/együttműködés és GPM kapacitásépítés (kiutalás: 85–90 %, azaz 143 millió EUR).**
- A tervbe vett főbb intézkedési területek a különféle létező CARIFORUM integrációs és együttműködési folyamatokon alapulnak: ezek az OECS gazdasági unió; a CSME; a regionális piacok bővítése; a GPM végrehajtása (amelynek tekintetében a kiutalás 72,6 millió EUR) és az emberi erőforrások fejlesztése a regionális intézményeken belül.
- **Nem kiemelt terület: Sebezhető pontok és szociális kérdések (kiutalás: 10–15 %, azaz 22 millió EUR)**
- A nem kiemelt terület célja, hogy külön figyelmet fordítsanak a bűnözésre és a biztonságra, a nem állami szereplők szerepvállalásának erősítésére és a kapacitásfejlesztésre.

Az RSP/RIP elemzése

- **Független szakértői bizottság:** elengedhetetlen, hogy a civil társadalmat, a tudományos élet képviselőit és a magánszektor teljes mértékben bevonják az RIP/RSP felülvizsgálatának folyamatába.

⁽¹⁾ Antigua és Barbuda, a Bahama-szigetek, Barbados, Belize, Dominika, Grenada, Guyana, Haiti, Jamaica, Saint Lucia, Saint Vincent és Grenadine-szigetek, Saint Christopher és Nevis, Suriname, valamint Trinidad és Tobago

- A Közös Parlamenti Közgyűlés (JPA) ezért támogatja egy független szakértői bizottság létrehozását azzal a megbízással, hogy azonosítsa a térségben a növekedés felgyorsítását és a megélhetés javítását gátló szűk keresztmetszeteket. A szükséges pénzügyi és humán erőforrás-beruházások azonosítását követően a bizottság pénzügyi és intézményi ajánlásokat tehet arra vonatkozóan, hogy miként lehet legjobban ösztönözni a növekedést és javítani a megélhetést.
- **Regionális gazdasági integráció/együttműködés:** A kiemelt terület keretében támogatott kapacitás-építéssel és intézményi kezdeményezésekkel párhuzamosan a JPA úgy véli, hogy a 143 millió EUR egy részét az oktatás, a munkahelyteremtés, az energetika, valamint a légi és tengeri szállítás területén megvalósuló projektekre kell fordítani.
- Ilyen célzott és konkrét kiadások révén tényleges lehetőség nyílik arra, hogy elősegítsék a regionális integrációt és ösztönözzék a fejlődést.
- **Gazdasági fejlődés:** Az RSP/RIP a gazdasági fejlődés előtt álló számos akadályt azonosít: ezek közül csupán kettőt jelentenek az EU magas szintű egészségügyi és növény-egészségügyi (SPS) megfelelőségi szabványai és a gazdasági diverzifikáció korlátozott lehetőségei.
- A JPA felhívja a figyelmet annak szükségességére, hogy az AKCS-országoknak elkülönített 30 millió EUR összegű SPS megfelelési finanszírozás méltányos részét előirányozzák a CARIFORUM számára. Ennek a finanszírozásnak különösen a halászati ágazatra, valamint az új ágazatokra kell összpontosulnia, amilyen például az akvakultúra, a mezőgazdasági feldolgozás és a szolgáltatások (pl. gyógyfürdők és ökoturizmus).
- A kutatás és az innováció ösztönözheti a gazdasági diverzifikációt, és különösen a kkv-k és a mezőgazdasági vállalkozási ágazat számára jelenthet előnyt a kutatás és az innováció erőteljesebb közép-pontba állítása.
- **A GPM végrehajtása:** Az RSP/RIP keretében történő kiutaláson túlmenően az országspecifikus NIP-ek közül sok a GPM-mel összefüggő tevékenységekre irányul, amilyen például a versenyképesség, a közigazgatási reformok és az infrastruktúra. A nemzeti program forrásaiból 454 millió eurót (a rendelkezésre álló 600 millió EUR 75 %-át) fordítanak kereskedelmi vonatkozású segítségnyújtásra.
- A GPM jelentős szervezeti és strukturális változásokat tesz szükségessé. A kihívások – például a jogi szolgálat megerősítése – számottevőek, és a térség számára megfelelő támogatást kell nyújtani azok kezeléséhez.
- A JPA kiemeli annak fontosságát, hogy az EK és az EU tagállamai 2010-re teljesítsék a kereskedelem-segélyezésre (AfT) vonatkozóan tett, egyenként 1 milliárd EUR összegre szóló ígéretüket (amelynek 50 %-a áll az AKCS-országok rendelkezésére). Mint korábban említettük, az SPS-megfelelés továbbra is prioritás.
- Az RSP/RIP (és hasonlóképpen a CSP-k/NIP-ek) féldős felülvizsgálatának igazi lehetőségként kell szolgálnia arra, hogy felülvizsgálják a finanszírozást, amennyiben az uniós tagállamok nem teljesítik a kereskedelem-segélyezésre vonatkozó ígéretüket.
- **Élelmiszerbiztonság:** A térség lassan reagált a globális élelmiszerválságra. Ez a késelem alátámasztja a regionális konszenzus szükségességét arra vonatkozóan, hogy miként lehetne a legjobban fellendíteni a mezőgazdasági termelést. Noha egyes országok máris prioritásként kezelik fejlesztési terveikben az élelmiszerbiztonságot, egy átfogó regionális fejlesztési stratégia hatékonyabban biztosíthatná a megfelelő mezőgazdasági termelést. Az élelmiszerbiztonság közép- és hosszú távú garantálása érdekében a térségnek fejlesztési segélyhez kell jutnia a mezőgazdasági ágazat ösztönzésére.
- A JPA tudomásul veszi, hogy az EK egy 3 éves időszakra 1 milliárd euró biztosítására vállalt kötelezettséget az élelmiszerválság által leginkább sújtott 23 ország számára, és üdvözli, hogy 2009-ben 15,8 millió eurót költöttek el Haitin.
- **Emberi erőforrások és agyelszívás:** A térség küzd a hazai képzésen alapuló szakértelem széles kínálatának kialakításával, ez a hiány pedig gátolja az emberi fejlődést, a jólétet, a gazdasági diverzifikációt és a növekedést.

- A térséget emellett súlyosan hátrányosan érinti az intenzív agyelszívás ⁽¹⁾. A munkaerő szabad mozgása és az emberi erőforrások megosztása a térségben bizonyos fokig enyhíti a problémát, és a JPA ezért üdvözlö a csaknem 10 millió EUR összegű, humánerőforrás-fejlesztésre és regionális szintű kapacitásépítésre fordítható kiutalást.
- A probléma gyökerének kezelésére azonban a térségnek ösztönzőket kell tudnia felkínálni a kivándorlók számára annak érdekében, hogy hazatérjenek, és a térség javára osszák meg megszerzett ismereteiket.
- Ösztönözni kell a komoly politikai párbeszédet, és különösen tanulságos lehet a Guyana és más országok által az 1990-es években a migráció visszafordítására tett erőfeszítések elemzése. Az EK-nak e célból finanszírozást kell előirányoznia a migrációs kérdésekkel kapcsolatos regionális együttműködés fokozására, valamint a kapacitásépítésre az agyelszívás visszaszorítása érdekében.
- **Éghajlatváltozás:** Az éghajlatváltozás aránytalanul nagy hatással van a kis szigetállamokra, mint amilyenek a karibi térség államai is.
- Noha az RSP/RIP nem rendelkezik az éghajlatváltozás kérdésének kezeléséről, 2009-ben az Európai Bizottság 71 millió eurót különített el az éghajlatváltozással összefüggő migráció kezelésére, 97 millió eurót pedig az alkalmazkodásra. A Bizottság azt tervezi továbbá, hogy 3 millió eurót fordít Kubára, valamint 8 millió eurót a GCCA-n keresztül a CCCCC regionális stratégia végrehajtásában való támogatására.
- Hasznos lenne, ha a JPA további tájékoztatást kapna – mind a finanszírozást, mind a koordinációt illetően – az olyan uniós és regionális kezdeményezésekről és programokról, mint az éghajlatváltozás elleni globális szövetség (GCCA), a fejlődő országok katasztrófakockázatainak csökkentésére irányuló uniós stratégia, a DCI környezetvédelemmel és a természeti erőforrások fenntartható kezelésével foglalkozó tematikus programja, a Karibi Közösség 2005–2015-re szóló regionális keretprogramja (a CDEMA égisze alatt), az átfogó katasztrófakezelési keret és stratégia (szintén a CDEMA égisze alatt) és a CCCCC.
- **Nemek közötti egyenlőség:** A nemek közötti egyenlőség kérdéseinek fokozottan előtérbe kell kerülniük a politikai napirenden, különösen a közelmúltbeli pénzügyi válság fényében, amely tovább nehezítette a méltányos munka hozzáférhetőségét a nők számára.
- **Donorkoordináció:** Az adományozói stratégiák és a végrehajtási módok egységessége kétségtelenül prioritást jelent, a nemzeti kormányokra és regionális intézményekre háruló terhek csökkentése, ugyanakkor a nemzetközi segítségnyújtás eredményességének növelése érdekében is. A különböző adományozók, diplomaták és a tudományos élet képviselőinek beszámolóí alapján azonban messze nem hajtják végre megfelelően a párizsi és az accrai nyilatkozatok segélyhatékonyására vonatkozó elveit.
- Kulcsfontosságú adományozóként az EU-nak nemcsak saját adományozói követelményeinek egyszerűsítése érdekében kell további erőfeszítéseket tennie, hanem más adományozókkal közösen kell dolgoznia a koordináció javításán és a pazarlás minimalizálásán. A JPA támogatja a regionális projektek közös végrehajtását (pl. CARTAC, PANCAP, CRNM és számos OECS projekt), és üdvözlö az EK vezető szerepét a PANCAP donorkoordinációjában. A JPA arra ösztönzi az EK-t, hogy nyújtson pénzügyi támogatást a CDEMA számára, amely a katasztrófakezelésben részt vevő számos adományozót tömörít, de amelynek – az RSP/RIP szerint – jelenleg nincs kapacitása az adományozók hatékony koordinálására.
- **A támogatások végrehajtása:** A JPA támogatja egy regionális fejlesztési alap létrehozását – a CARICOM fejlesztési alapon belül – az EFA és egyéb finanszírozás kezelésére.
- A JPA örömmel várja, hogy további tájékoztatást kapjon a CARIFORUM titkársági tanulmányának eredményeiről, valamint az Európai Bizottság, a regionális hatóságok és az EBB közötti, egy karibi infrastrukturális alap afrikai modellen alapuló létrehozásának lehetőségéről folytatott megbeszélésekről.

⁽¹⁾ A becslések szerint a karibi térségben a felsőfokú végzettséggel rendelkező népesség 60 %-a elhagyta a térséget, és Jamaicában, Grenadán, Guyanában, Haitin, a St Vincent és a Grenadine-szigeteken ezek a kivándorlási ráták a 80 %-ot is elérik.

- **Ellenőrzés:** Az RIP/RSP parlamenti felügyeletén túlmenően a JPA függetlenfüggetlen audit elvégzését ajánlja. Elsődleges célja annak kivizsgálása, hogy a CARIFORUM 10. EFA-beli részesedését hatékonyan költötték-e el. Az auditnak másodsorban arról kell beszámolnia, hogy a 10. EFA előnyeit az egész térségben egyformán tapasztalták-e, vagy ezek meghatározott földrajzi területekre, illetve ágazatokra koncentráltak.

Ajánlások

Amint a fentiekben már említettük, a kiemelt terület egyik része a regionális gazdasági integráció és az együttműködés.

A JPA teljes mértékben támogatja ezt a célkitűzést, ugyanakkor hangsúlyozza, hogy célként a fenntartható, fejlesztésre irányuló gazdasági növekedést kell kitűzni, amely erősítheti és egységesítheti a térség tárgyalási pozícióját a globális szinten.

Hasonlóképpen az GPM keretében megvalósuló kapacitásépítés is a kiemelt terület kulcsfontosságú része, és az RSP/RIP-nek ezért biztosítania kell a megfelelő keretek létrehozásához szükséges technikai és pénzügyi támogatást.

A migráció és az agyelszívás hatásainak ellensúlyozása, az élelmiszerbiztonság szavatolása és az éghajlatváltozás elleni küzdelem olyan fő kihívások, amelyek regionális szintű választ igényelnek.

A térségben sürgősen szükség van a jobb donorkoordinációra. A JPA felkéri az EK-t, hogy vegye figyelembe a fent részletezett ajánlásait.

Miközben az Európai Parlament biztosíthatja a parlamenti felügyeletet az EU részéről, sajnálattal meg kell állapítani, hogy ez a CARIFORUM részéről regionális parlament hiányában nagyobb nehézségekbe ütközik.

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

AfT	kereskedelemsegélyezés
CARICOM	Karibi Közösség
CARIFTA	Karibi Szabadkereskedelmi Társulás
CARIFORUM	Az AKCS-államok karibi fóruma
CARTAC	Karibi Regionális Technikai Segítségnyújtási Központ
CCCCC	A Karibi Közösség Éghajlatváltozási Központja
CDEMA	Karibi Katasztrófavédelmi Ügynökség
CRNM	karibi regionális tárgyalási gépezet
CSME	CARICOM egységes piac és gazdaság
CSP	országos stratégiai dokumentum
DCI	fejlesztési együttműködési eszköz
EDF	Európai Fejlesztési Alap
EBB	Európai Beruházási Bank
GPM	gazdasági partnerségi megállapodás

GCCA	Éghajlatváltozás Elleni Globális Szövetség
JPA	Közös Parlamenti Közgyűlés
NIP	nemzeti indikatív program
OECD	Gazdasági Együtműködési és Fejlesztési Szervezet
OECS	Keleti Karibi Térség Államainak Szervezete
PANCAP	Pán-karibi Partnerség a HIV/AIDS Ellen
RPTF	regionális előkészítő munkacsoport
kkv	kis- és középvállalkozás
SPS	egészségügyi és növény-egészségügyi

A regionális stratégiai dokumentumra (RSP) és regionális indikatív programra (RIP) vonatkozó következtetések a 10. EFA keretében - Kelet- és Dél-Afrika és az Indiai-óceán

A kelet- és dél-afrikai, valamint az indiai-óceáni térség regionális stratégiai dokumentuma (RSP) 21 államot és 4 regionális szervezetet – COMESA, EAC, IGAD és COI – ölel fel. Ez a földrajzi térség továbbá magában foglalja La Réunion európai legkülső régiót és Mayotte francia tengerentúli területet is.

Az RSP céljai és célkitűzései

Az RSP célja – az Európai Unió és a különféle regionális partnerszervezetek által meghatározottak szerint – az említett szervezetek által elérni kívánt regionális integrációs folyamat elmélyítéséhez való hozzájárulás. A hangsúlyt a piacok megnyitására és egy közös piac megteremtésére helyezik.

A stratégiának egyben az a végső célkitűzése, hogy hozzájáruljon a szegénység felszámolásához, és elősegítse a millenniumi fejlesztési célok (MFC-k) elérését. Akárcsak a regionális integráció esetében, ez a célkitűzés a gazdasági növekedés és a kereskedelem fejlesztése révén érhető el.

A kelet- és dél-afrikai, valamint az indiai-óceáni térségben zajló regionális integrációs folyamatok

A szóban forgó térséget négy fő regionális szervezet mozgatja. Ez a négy regionális szervezet egymással párhuzamosan különböző, de egymást kiegészítő célkitűzéseket igyekeznek elérni.

A térségben a legnagyobb számú országot tömörítő regionális szervezet a COMESA. Célja, hogy szabadkereskedelmi térséget, valamint vám- és monetáris uniót hozzon létre tagjai körében, és ezáltal egy teljes mértékben integrált, nemzetközi szinten versenyképes közösséggé váljon, magas életszínvonalat teremtve tagországokban és az Afrikai Gazdasági Közösséghez (AEC) csatlakozni kész minden egyéb országban.

A Kelet-afrikai Közösség (EAC) láthatóan a COMESA-hoz hasonló célkitűzéseket követ, sőt, a jelek szerint meg is előzte azt: 2005-ben létrejött a vámunió, és 2010-re tervezik a közös piacot, illetve a monetáris uniót.

A térségben működő két további jelentősebb regionális szervezet hatóköre korlátozottabb. Ezek kisebb régiókat ölelnek fel, amelyek közös határokkal rendelkeznek, illetve a COI esetében ugyanazzal az óceánnal határosak.

A COI több célkitűzéssel rendelkezik: a nemzetek közötti szolidaritás, a szigeti érdekek védelme a nemzetközi fórumokon és a regionális integrációs szervezetekben; a környezet és a természeti erőforrások megővése és fejlesztése; az emberi fejlődés regionális dimenziója.

Az IGAD célkitűzései a következőkre összpontosulnak: mezőgazdaság, környezet, társadalmi és gazdasági együttműködés, béke és biztonság, a férfiak és nők közötti egyenlőség.

Az RSP által a regionális integrációs folyamat elmélyítéséhez és az MFC-k eléréséhez nyújtott segítség

Az RSP-hez 645 millió eurót rendeltek a térségben megvalósítandó gazdasági integrációs folyamattal összefüggésben. Ezen stratégia eredményes végrehajtása érdekében a négy regionális gazdasági közösség egy interregionális koordinációs bizottság keretében működik együtt.

Ezért az interregionális koordinációs bizottságnak (amely a COMESA, az IAC, a COI és az IGAD képviselőiből, valamint az EU és az AKCS-titkárság képviselőiből áll) kell magára vállalnia a koordináció feladatát a hatékonyabb regionális integráció kereskedelmen és befektetésen keresztül történő elérése érdekében, amelyek az érintett országok számára valóban egyet jelentenek a fejlődéssel. A szóban forgó bizottságon belüli együttműködés és koordináció már elért néhány biztató eredményt a 10. EFA végrehajtása során. Ezen a bizottságon múlik majd a társadalmi fejlődés elérésére és az életszínvonal emelésére irányuló, gazdasági növekedésen és regionális piacnyitáson keresztül elérni kívánt törekvés sikere. A bizottságnak továbbá biztosítani kell a különféle regionális szervezetek fennmaradását anélkül, hogy mindegyiket bevonnák.

RSP-k kontra gazdasági partnerségi megállapodások (GPM-ek)

A GPM-ek célja a regionális integráció folyamatának támogatása, nem pedig fordítva. Ez még fontosabbá teszi annak ismételt kihangsúlyozását, miszerint nem lehet kívülről megszabni, hogy a regionális integrációs folyamatoknak miként kell végbemenniük, és az EU-nak be kell érnie azzal, hogy támogatja az AKCS-országok által választott folyamat(ka)t.

A SADEC, a COMESA és az IAC a 2008. évi kampaljai csúcstalálkozón egy menetrend kidolgozása mellett döntött, amelynek célja a három regionális szervezet közelítése, jogszabályaik harmonizálása és egy kiterjedt egységes piac kialakítása érdekében. A folyamat egy szabadkereskedelmi megállapodás előzetes aláírásából áll, amelynek vámunióhoz, majd megfelelő időben az AEC létrehozásához kell vezetnie.

A három regionális szervezet közötti megállapodáson alapuló, szóban forgó lényeges projekttel párhuzamosan két regionális stratégia és három GPM is létezik. Ezért nehéz pontosan meghatározni, hogy az EU a 10. EFA és a GPM-ek révén miként szándékozik támogatást nyújtani a regionális integrációs folyamatokhoz anélkül, hogy versenyt teremtené a különféle regionális szervezetek között a különböző közös piacok létrehozása terén (ez a program 85 %-ban részesül EFA-forrásokból), valamint anélkül, hogy végeredményben és mindenekelőtt a GPM-ek létrehozását igyekezne támogatni.

A 10. EFA által meghatározott két térségben tárgyalás alatt álló három GPM a COMESA, a SADEC és az EAC által alkotott háromoldalú tanács számára a jelek szerint az AEC kiépítésének sarokköve. Az EU-nak ezért gondoskodnia kell arról, hogy a működésben lévő két regionális stratégia és a tárgyalás alatt álló három GPM ne járjon azzal a hatással, hogy lényegesen vagy tartósan megzavarja ezt a folyamatot.

A háromoldalú COMESA–EAC–SADC tanács a 2008 októberében Kampalában megrendezett csúcstalálkozón úgy határozott, hogy szabadkereskedelmi térséget hoz létre, amelyet vámunió követ. A háromoldalú tanács komponenseivel jelenleg tárgyalt GPM-ek várhatóan erősítik majd a már megkezdődött integrációs folyamatot.

A stratégiának a béke és a regionális stabilitás támogatására irányuló célkitűzése

A politikai integráció, a felelősségteljes kormányzás és az emberi biztonság kulcsfontosságú tényezők a gazdasági integrációs folyamatok sikere szempontjából. Egyik sem érhető el a másik nélkül. A szóban forgó stratégia második célkitűzése ezt a dimenziót hivatott támogatni azáltal, hogy segítséget nyújt a térség négy regionális szervezetének az átláthatóság, a demokratizálódás, a biztonság, a stabilitás és a fenntartható fejlődés szintjeinek javításában. E tekintetben a program előkészítő szakasza olyan stratégiai interregionális együttműködési mechanizmusok megfelelő azonosítására összpontosul, amelyek előmozdítják a békét, a demokratizálódást és a fenntartható fejlődést a térségben. Az előkészítő szakasz egyedi, jól átgondolt projekteket eredményez majd.

Úgy tűnik, hogy a program helyes irányvonalak mentén indult el. Kiderülhet azonban, hogy a programhoz rendelt források nem arányosak a szóban forgó terület törekvéseivel és szükségleteivel.

La Réunion és Mayotte részvétele a szóban forgó stratégiában

Először is sajnálatos, hogy Mayotte szigete, amely minden szempontból az Indiai-óceán része, sehol sem fordul elő a stratégiában.

A La Réunion 10. EFA-ba való bevonásának szentelt melléklet és a regionális integráció folyamata a helyes irányba tart. Az Európai Bizottság által meghatározott álláspontok azonban nem tükröződnek abban, hogy ténylegesen mit tesz La Réunionért a GPM-ekre vonatkozó párhuzamos tárgyalások során. A Bizottságnak a legkülső régiókra minden szinten saját földrajzi térségük fejlődésének lehetséges motorjaként kell tekintenie, és nem csupán a 10. EFA mellékleteiben.

Az is sajnálatos, hogy a COI külön nem finanszírozza az NICT-ek (új információs és kommunikációs technológiák) fejlesztésére, és különösen a nagysebességű internetre irányuló lényeges projektet. Továbbra is fennáll a digitális szétzabdaltság ezen az óceáni partszakaszon, amely természeténél fogva nagymértékben függ az interkontinentális tenger alatti kapcsolatoktól, és ahol a piaci erők a felhasználók kárára működnek a kínált szolgáltatások minősége és a kontinentális térségekhez képest tapasztalható magas költségük szempontjából. A 10. EFA-nak ösztönöznie kellett volna az NICT terjesztési csatornák regionális szintű létrehozását, különösen a COI esetében.

Az is kívánatos lenne, hogy a Bizottság mérlegelje egy egységes pénzügyi együttműködési eszköz kidolgozását kifejezetten a legkülső régiók számára, valamint egyszerű igazgatási eljárások életbe léptetését, tényleges lépéseket hozva annak biztosítására, hogy a legkülső régiók betölthessék elismert szerepüket a kölcsönös regionális fejlesztés potenciális motorjaként.

Ugyanez vonatkozik a jobb tengeri, légi és vasúti összeköttetések kialakítására irányuló projektekre, amelyek továbbra is rendkívül nagy jelentőségűek, többek között a kereskedelem fejlesztése szempontjából.

Ajánlások

A szóban forgó stratégia fényében feltételezik, hogy a világkereskedelmi integráció és a gazdasági dinamizmus azon fő tényezők, amelyekben a térség emberi és társadalmi fejlődésének kiteljesedése szempontjából hiányt szenved. A modell, amelyre hivatkoznak, és amelyről feltételezik, hogy elmélyítheti a regionális integráció folyamatát, az EU modellje: egy közös piac, valamint vám- és monetáris unió létrehozása. Talán sajnálatos, hogy e térség számára a közös agrárpolitika megteremtésének támogatása nem vált a tényleges integrációs folyamat részévé. Pedig a KAP – a közös piachoz hasonlóan – része az EU sikermodelljének, és hozzájárult a népek és államok közötti még szorosabb egység megteremtéséhez. A jövőben akár nagyon is lényeges modellnek bizonyulhat a szóban forgó térség számára, amely lehetővé tenné – teljes mértékben saját lakosainak javára –, hogy megvalósuljon az élelmiszer-önellátáshoz való közös joguk (ami a KAP eredeti célja volt az EU-ban). A 11. EFA keretében arról is gondoskodni kell, hogy olyan mechanizmusokat találnak, amelyek lehetővé teszik a térség regionális szervezeteibe tömörülő tagországok nemzeti parlamentjeinek bevonását.

A regionális stratégiai dokumentumra (RSP) és regionális indikatív programra (RIP) vonatkozó következtetések a 10. EFA keretében - SADC

A térség háttere

A Dél-afrikai Fejlesztési Közösség (SADC) egy nemzetközi gazdasági és politikai szerv, amelynek célja a fejlődés, valamint a gazdasági és társadalmi növekedés feltételeinek megteremtése Dél-Afrikában. Jóllehet az SADC napirendjének élén a gazdasági integráció áll, annak része a politikai együttműködés is.

Az SADC-t 1980-ban hozták létre Dél-afrikai Fejlesztési Koordinációs Konferencia (SADCC) néven, azzal a céllal, hogy koordinálja a fejlesztési segélyeket, és csökkentse a Dél-Afrikától való gazdasági függőséget, ahol akkoriban az apartheid rendszer működött. Tizenkét évvel később vált SADC-vé. Az SADC jelenleg az alábbi 15 tagból áll: Angola, Botswana, Kongói Demokratikus Köztársaság, Lesotho, Madagaszkár, Malawi, Mauritius, Mozambik, Namíbia, a Seychelle-szigetek, Dél-Afrika, Szváziföld, a Tanzániai Egyesült Köztársaság, Zambia és Zimbabwe.

Sajnos az SADC tagsága átfedésben van olyan más regionális szervezetekkel, mint a Dél-afrikai Vámunió (SACU), a Kelet- és Dél-afrikai Közös Piac (COMESA), a Kelet-afrikai Közösség (EAC) és mások. Az egyes országok regionális gazdasági közösségekben vállalt többszörös tagsága továbbra is problémát jelent a dél-afrikai regionális integráció szempontjából. Ráadásul az SADC-térség három különböző konfigurációban folytat tárgyalásokat az EU-val a gazdasági partnerségi megállapodásról (GPM) (SADC, ESA – Kelet- és Dél-Afrika – és EAC). Az SADC GPM-mel foglalkozó tárgyalási csoportja az SADC jelenlegi tagjainak mindössze felét foglalja magában.

Általában véve az SADC-t igen komoly regionális gazdasági egyensúlyhiány jellemzi, valamint szenved a kis és kismértékben diverzifikált gazdaságok, a hangsúlyos egyenlőtlenségek és a szegénység miatt. Ez a világ egyik legszegényebb térsége: az SADC teljes lakosságának közel 45 %-a napi 1 dollárból él. Az SADC-ben a legmagasabb a HIV előfordulása (a világ HIV-vel/AIDS-szel élő teljes népességének egyharmada az SADC-ben él), ami a térségben katasztrofális gazdasági és társadalmi következményekkel jár, valamint kihat a GNI növekedésére, a munkaerő-kínálatra, a jövedelembeli egyenlőtlenségekre, az emberi fejlődésre és általában a millenniumi fejlesztési célok (MFC-k) elérésére. Ami az alapfokú iskolai végzettség megszerzését illeti, az SADC országai világviszonylatban a legalacsonyabb arányokkal rendelkező országok közé tartoznak. A térség az élelmiszer- és a vízbiztonság területén is problémákkal küzd, akárcsak a demokrácia, a béke és a biztonság terén, ami gyakran a népek tömeges mozgását idézi elő az SADC-n belül. Továbbra is jelentős kihívásoknak minősülnek az olyan kérdések, mint a nők gazdasági szerepvállalásának erősítése, a döntéshozatalban való részvétel, valamint az emberi és törvényes jogok. A térségben a civil társadalom meglehetősen gyenge, szétszabdalt, a kormányokhoz és regionális szervezetekhez fűződő kapcsolatát pedig reaktív megközelítés jellemzi.

Az SADC RSP/RIP-jében javasolt válasz

A regionális indikatív program 116 millió eurót irányoz elő az SADC-térség számára, a következők szerint:

- 1. súlyponti ágazat – Regionális gazdasági integráció (kiutalás: 80 %, azaz 92,8 millió EUR) – széles alapokon nyugvó támogatást biztosít az SADC gazdasági integrációjának elmélyítéséhez és a kereskedelem liberalizálásához, valamint a regionális infrastruktúra és az élelmiszerbiztonság területén a kínálati oldalon jelentkező korlátozások kezeléséhez.
- 2. súlyponti ágazat – Regionális politikai együttműködés (kiutalás: 15 %, azaz 17,4 millió EUR) – a regionális kormányzással összefüggésben támogatni fogja a kapacitásépítést és a közös Afrika-EU stratégia egyes szempontjainak végrehajtását a konfliktusmegelőzésben, valamint a béke és biztonság területén.
- Két nem súlyponti ágazat – Technikai együttműködési eszköz és a nem állami szereplőknek nyújtott támogatás az RSP-ben foglalt tevékenységek végrehajtásához – a források 5 %-ában, azaz 5,8 millió euróban részesül.

Az SADC RSP/RIP-jének elemzése

Kétségtelen, hogy a regionális integráció elengedhetetlen fontosságú az SADC-országok gazdasági és általános fejlődése szempontjából, valamint annak biztosításához, hogy a többi nemzetközi szereplővel egyenlő feltételek mellett vehessenek részt a világgazdaságban. Mivel az RSP/RIP erőteljesen támogatja az SADC térségen belüli fejlődését, az EK 10. EFA keretében végrehajtott programja nyilvánvalóan figyelembe veszi a térség realitásait. Továbbá az előirányzott RIP-intézkedések jól kapcsolódnak az SADC menetrendjében, különösen a regionális indikatív stratégiai fejlesztési tervben (RISDP), valamint a közös Afrika-EU stratégiában meghatározott egyedi célokhoz. A 92,8 millió EUR összeg azonban akkor lett volna elegendő, ha a RIP további forrásokat biztosított volna a rövid távú bevételekiesésekre és a regionális gazdasági infrastruktúrák fejlesztésére. Továbbá, mivel az SADC-országok nagymértékben függenek néhány elsődleges alapanyag exportjától, és ezért súlyosan érinti őket a pénzügyi, gazdasági és társadalmi válság, forrásokat kell biztosítani az SADC-államok abban való támogatásához is, hogy elvégezzék gazdaságuk szerkezetátalakítását, és az elsődleges alapanyagok értéknövelő feldolgozásával is foglalkozzanak.

A párhuzamos dél-afrikai regionális szervezetek kérdését és az SADC-tagállamok három GPM-csoportra való különválását – ami rendkívüli mértékben bonyolítja a térségek közötti és a térségen belüli együttműködést – sajnos sem az SADC, sem az EK nem kezelte megfelelően. Az RSP megemlíti, hogy az SADC-nek és a gazdasági integrációs tevékenységekben szerepet vállaló többi regionális szervezetnek, különösen a COMESA-nak, szoros együttműködésben kell dolgozniuk, és koordinálniuk kell saját regionális stratégiáik végrehajtását. Az továbbra sem világos, hogy az említett koordináció gyakorlati megvalósítására pontosan milyen formában kerül majd sor.

Ezen túlmenően, miközben a fokozott regionális integráció és politikai együttműködés közvetetten hozzájárulhat a szegénység mérsékléséhez, sokkal közvetlenebb és világosabb kapcsolatra van szükség az RSP intézkedései, valamint a szegénység csökkentése és az MFC-k elérése között az SADC-térségben. A térségben néhány közös tényező is súlyosbítja a szegénységet: a HIV/AIDS gyakorisága, a nemek közötti egyenlőség hiánya, az olyan erőforrásokhoz való hozzáférés hiánya, mint az élelmiszer és a víz, valamint a humán tőke és a készségek hiánya.

Ami a HIV/AIDS-et illeti, az SADC-ben emberek milliói számára csökken nap mint nap az MFC-k elérésének kilátása, hacsak nem kezelik nemzeti és regionális szinten is holisztikus szemlélettel ezt a járványt. Sajnos az RSP csak az 1. súlyponti ágazat kapacitásépítési programjának részeként veszi tervbe a HIV-vel kapcsolatos kérdések általános érvényesítését. Az SADC RSP-nek ezért nagyobb hangsúlyt kell helyeznie a regionális HIV/AIDS-projektekre oly módon, hogy például forrásokat biztosít az SADC HIV/AIDS-programjainak és stratégiáinak végrehajtásához, ideértve az SADC AIDS-re vonatkozó üzleti tervét is.

Egy másik jelentős kihívás az SADC államai számára annak biztosítása, hogy az iskolai tanulmányukat megkezdő gyermekek ténylegesen alapfokú végzettséget szerezzenek. A HIV-járvány tovább rontja a helyzetet az iskolákban, mivel az oktatási ágazat riasztó ütemben veszíti el személyzetét – Zambiában és Mozambikban a tanárok AIDS miatti 46,2 %-os, illetve 32,5 %-os lemorzsolódásáról számolnak be. Ezenkívül az SADC RISDP világosan megállapítja, hogy az SADC tagállamai alulteljesítenek a középfokú és felsőfokú oktatás biztosítása terén is, és ezért az oktatás és képzés összehangolására, harmonizálására és megvalósítására összpontosít.

Ezen túlmenően dicséretes, hogy az RSP támogatja a fenntartható élelmiszerbiztonság terén folytatott együttműködést szolgáló intézkedéseket, amelynek célja a biztonságos és elégséges élelmiszerhez való tartós hozzáférés elérése a térségben. Az élelmiszerbiztonság mellett azonban a vízbiztonság és a vízhez való hozzáférés is rendkívül fontos a térség gazdasági és társadalmi fejlődéséhez. Mivel az édesvíz különösen szűkös erőforrás Dél-Afrikában, a víz iránti kereslet versengéshez és vitákhoz vezethet. Az SADC teljes lakosságának több mint fele nem fér hozzá biztonságosan fogyasztható vízhez és egészségügyi ellátáshoz. Az SADC vízkészlet-fejlesztési és -gazdálkodási regionális stratégiai terve és a közös vízfolyási rendszerek előmozdítására vonatkozó átdolgozott jegyzőkönyv végrehajtása, valamint a vízinfrastruktúra fejlesztése ezért közvetlenül javítaná az ivóvízellátást, valamint az élelmiszerbiztonságot (mivel elegendő víz állna rendelkezésre a mezőgazdasági szükségleteknek). A JPA ösztönzi a környezeti fenntarthatóság erőteljesebb előmozdítását az RSP-ben, különösen az erdőirtás és a talaj állapotromlása elleni küzdelem vonatkozásában.

A migrációs politikák, valamint a menekültek és az országon belül lakóhelyüket elhagyni kényszerült személyek (IDP) helyzete további kihívást jelent a térség számára, amit az RSP-nek jobban kellene tükröznie.

Ami a RIP-finanszírozás végrehajtását illeti, ez alkalmas a regionális integráció és a politikai együttműködés céljainak elérésére, mivel a finanszírozást közvetlenül a regionális szervezetnek nyújtják, az SADC finanszírozási mechanizmusainak alkalmazásával. Ugyanakkor, amint arra az RSP is rámutat, a szubszidiaritás elvének fényében egyes beavatkozásokat nemzeti szinten is végrehajthatnak, regionális integrációs céljuk ellenére. Továbbá jobban kell kezelni a finanszírozott tevékenységek végrehajtásával kapcsolatos nehézségeket.

Az SADC-térség adományozói mátrixa szintén kiegyensúlyozottnak tűnik. Ráadásul az EK beavatkozásai megfelelően kapcsolódnak a regionális fejlesztési keretekhez és az SADC intézményeihez, ami további jó kilátásokat biztosít a többi adományozóval megvalósuló koordinációhoz.

Az RSP/RIP kidolgozása előtt konzultációkra került sor az Európai Bizottság és az SADC titkársága, az SADC tagállami nemzeti hatóságainak képviselői és a regionális nem állami szereplők között annak érdekében, hogy az RSP-t összehangolják a térség országainak CSP-jeivel. Semmi nem utal azonban arra, hogy az említett konzultációkon nemzeti és regionális parlamenti szervek is részt vettek.

Ajánlások

1. Az RSP/RIP támogatási területei jól tükrözik az SADC-térségben végbemenő fejlődést a regionális gazdasági integráció és a politikai együttműködés terén. Az előirányzott intézkedések egyben megkönnyítik majd a jövőbeli teljes körű, SADC és EU közötti GPM végrehajtását. Ugyanakkor mindazokat az országokat, amelyek egy másik GPM-konfigurációhoz tartoznak, biztosítani kell arról, hogy ugyanúgy élvezhetik majd az RSP előnyeit.
2. Jobb és közvetlenebb kapcsolatot kell kialakítani az RSP intézkedései és a szegénység csökkentése között. A HIV/AIDS-szel, a vízbiztonsággal, a humán erőforrások fejlesztésével és különösen az oktatással – amelyek az SADC-országokban a szegénység kiváltó okai közé tartoznak – nemcsak nemzeti, hanem regionális szinten is foglalkozni kell. E célból az SADC RSP/RIP-jében kiterjedtebben kell foglalkozni ezen kérdésekkel.
3. A program teljes finanszírozását növelni kell, hogy elegendő finanszírozás álljon rendelkezésre a fent részletezett területek intézkedéseire.
4. Jobban be kell vonni az SADC-országok nemzeti parlamentjeit, az SADC Parlamenti Fórumot és az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlést az SADC regionális stratégiai dokumentumának programozásába, végrehajtásába, ellenőrzésébe és értékelésébe.

Regionális stratégiai dokumentumra (RSP) és regionális indikatív programra (RIP) vonatkozó következtetések a 10. EFA keretében - Közép-Afrika

1. Regionális háttér

a) Regionális integráció

A regionális integrációt Közép-Afrikában a térség továbbra is pontatlan meghatározása és két regionális szervezet fölérendeltségi viszonya jellemzi, amelyek részben azonos célkitűzésekkel és változó összetétellel rendelkeznek. A Közép-afrikai Gazdasági és Monetáris Közösség (CEMAC) ⁽¹⁾ 1999 óta működik, a Közép-afrikai Államok Gazdasági Közössége (ECCAS/CEEAC) ⁽²⁾ pedig 1983 óta létezik. Az előbbi főként a monetáris unióra összpontosít, minthogy tagállamai osztoznak a CFA-frank használatában. A CEMAC ezért alapvetően egy közös piac kiépítésére törekszik, míg a CEEAC több eredményt ért el a politikai integráció terén, ideértve a békét és a stabilitást is. A regionális szervezetek intézményi gyengesége azonban továbbra is problémát jelent, akárcsak határozataik végrehajtása a tagországok részéről.

A Kongói Demokratikus Köztársaság a Nagy-tavak Gazdasági Közösségének (CEPGL) is tagja.

Ami a gazdasági partnerségi megállapodásokra irányuló tárgyalásokat és az indikatív regionális programot illeti, a térség a CEMAC-országokból, továbbá a Kongói Demokratikus Köztársaságból, valamint São Tomé és Príncipeből áll.

b) Egyéb regionális szintű kihívások

A térséget néhány ország jelenlegi vagy közelmúltbeli instabilitása jellemzi (Csád, Közép-afrikai Köztársaság, Kongói Demokratikus Köztársaság). Két ország enklávé (Csád és a Közép-afrikai Köztársaság), kevés az összeköttetés a közép-afrikai államok között, és a térség népei nagy szegénységben élnek. Közép-Afrika mindazonáltal számos értékkel bír. Valamennyi ország természeti kincsekben igen gazdag, ami jelentős erdészeti és mezőgazdasági potenciált is jelent. A bőség paradoxonán való túllépés érdekében – vagyis azon, hogy a természeti vagyon nem egyenlő a fejlődéssel – a közép-afrikai államoknak biztosítaniuk kell a vagyon jobb felhasználását és elosztását. Ezen államok számára a demokrácia és a felelősségteljes kormányzás is nagy kihívást jelent.

2. Az RSP/IRP-ben javasolt válasz

A regionális indikatív program 165 millió eurót irányoz elő, amelyből 15 millió EUR a CEPGL-nek szól, a következő koncentrációs ágazatokban:

- 1. koncentrációs ágazat – Gazdasági és kereskedelmi integráció és a GPM-et kísérő intézkedések (97 millió EUR, azaz 65 %) – lehetővé teszi a regionális szervezetek erőfeszítéseinek támogatását a közös piac létrehozása, a közúti, távközlési és villamosenergia-hálózatok összekapcsolása stb., valamint a regionális mezőgazdasági és élelmiszerbiztonsági politika kidolgozása terén.
- 2. koncentrációs ágazat – A megújuló természeti erőforrások kezelése (30 millió EUR, azaz 20 %) – célja elősegíteni az erdészeti ágazat és a halászati lehetőségeket rejtő védett területek helyes igazgatásának javítását.
- 3. koncentrációs ágazat – Politikai integráció (15 millió EUR, azaz 10 %) – a térség kapacitásainak megerősítésére hivatott a konfliktusmegelőzés, -kezelés és -rendezés terén, többek között a civil társadalom megerősítésével.
- a koncentrációs ágazatokon kívüli területek – Intézményi támogatás és technikai együttműködési eszköz (8 millió EUR, azaz 5 %) – többek között a CEMAC és a CEEAC közötti koordináció megerősítése céljából.

⁽¹⁾ Tagjai Kamerun, Kongó, Gabon, Egyenlítői-Guinea, Közép-afrikai Köztársaság és Csád.

⁽²⁾ Tagjai Angola, Burundi, Kamerun, Közép-afrikai Köztársaság, Kongó, Gabon, Egyenlítői-Guinea, Csád, a Kongói Demokratikus Köztársaság és São Tomé és Príncipe.

3. A közép-afrikai RSP/IRP elemzése

A 2008–2013 közötti időszakra szóló RSP/IRP-t igen későn tették közzé, ami problémát jelent egyebek mellett az európai stratégia térségbeli megértése szempontjából. A Bizottság szerint a késedelmek a két érintett regionális szervezettel folytatott egyidejű konzultációkkal összefüggésben felmerült problémákkal magyarázhatók. Ezek csak 2009 februárjától kezdődően tudták erőfeszítéseiket arra összpontosítani, hogy döntsenek saját szerepkörükről és a források elosztásáról. Mindazonáltal három projekt előkészületei folynak a béke és biztonság, a természeti erőforrások és a regionális integráció területén. Még folyamatban vannak egyéb, a 9. EFA keretében végrehajtott programok is. Az RSP/IRP előkészítésének említett késedelme miatt a felülvizsgálatot is elhalasztották egy évvel. A Közgyűlés hangsúlyozza, hogy nagyobb erőfeszítéseket kell tenni a két regionális szervezet koordinálásának előmozdítására, valamint a regionális integrációra irányuló közös projekt intenzitásának növelésére, ami egyúttal segítene a programozás késedelmeinek elkerülésében, amelyek hátráltatják a segélyek jobb előreláthatóságát és eredményességét, és problémákat okoznak többek között az EFA-források közép-afrikai kifizetésében.

Úgy tűnik továbbá, hogy az első koncentrációs ágazat számos programja (a kereskedelem, az egészségügy, a szolgáltatások, a befektetések stb. terén) a szabványok javítását szolgálja, nem pedig konkrét projektek végrehajtását. Jóllehet a szabványok harmonizálása és korszerűsítése elengedhetetlen feladat, a valódi regionális szinergiák megteremtése sokkal inkább a gyártás és a kereskedelem révén fog megvalósulni, mintsem a szabványosítás útján.

A regionális GPM-ről folyó tárgyalások Közép-Afrikában jelenleg holtpontra jutottak. Az RSP-ben felvázolt stratégia fő része viszont a GPM-eket kísérő intézkedésekre vonatkozik. Ami a Bizottságot illeti, a GPM és az IRP közötti kapcsolatot az RSP előkészítésének idején arra a feltételezésre alapozva vitatták meg, hogy megállapodás születik és az IRP rugalmas marad. Mindazonáltal továbbra is elengedhetetlen, hogy a felsőbb szinteken mechanizmusokat alakítsanak ki annak érdekében, hogy megfelelő kísérő intézkedéseket biztosítsanak a térség számára, ha az egy GPM megkötése mellett dönt. Meg kell határozni többek között a figyelembe veendő konkrét kiemelt szempontokat. Ezzel párhuzamosan nem szabad büntetni a térséget a tárgyalások stagnálásával vagy a GPM tárgyalási folyamatának leállítására vonatkozó döntéssel, sem pénzügyileg – egyebek mellett a kereskedelemsegélyezés keretében az EFA-ból nyújtott források tekintetében –, sem pedig a programok végrehajtása szempontjából, amelyeknek továbbra is összhangban kell állniuk a térség realitásaival.

A millenniumi fejlesztési célokat (MFC-k) az RSP szinte sehol nem említi, ami elfogadhatatlan, tekintve hogy az EFA az EU részéről az AKCS-országoknak nyújtott támogatás fő eszköze, és hogy fő prioritását az MFC-k elérésének kell képeznie. Az első beavatkozási terület a kereskedelem, azonban nem utalnak annak a foglalkoztatásra és szegénységre gyakorolt hatására. Pedig elengedhetetlen fontosságú, hogy a kereskedelmet a fejlődés szolgálatába állítsák, ami a GPM-ek kinyilvánított célkitűzése is. Konkrétabb és az MFC-k elérésére közvetlenül ható intézkedéseket kell tervezni, többek között az egészségügy és az oktatás területén, összhangban a fejlesztési együttműködési eszközzel és azzal a politikai törekvéssel, hogy a források 20 %-át az egészségügyre és az alapoktatásra fordítják. Még a kereskedelmi területeken is, a népességre gyakorolt hatás – többek között a foglalkoztatás szempontjából – alapvető fontosságú annak érdekében, hogy a népesség magáénak érezze a kibontakozó regionális integrációs folyamatot, és érzékelje az EU és a közép-afrikai térség által közösen végrehajtott politikák tényleges előnyeit. A Bizottság szerint a regionális stratégia végső célja a szegénység csökkentése (1. MFC). A Bizottság hangsúlyozza, hogy konkrétabb, többek között a foglalkoztatást előmozdító programokat fognak kidolgozni, jóllehet az IRP nem tesz közvetlen említést a szóban forgó területről. Sajnálatos azonban, hogy nem máris ez a helyzet, különösen mivel az indikatív nemzeti programok nem teszik lehetővé az IRP MFC-k elérésével kapcsolatos jelenlegi hiányosságainak ellensúlyozását.

Egy fontos témát jobban hangsúlyozni kellene a dokumentumban, mégpedig a mezőgazdaságot, az élelmi-szerbiztonsággal összefüggésben (miközben az 1. MGC a szegénység és az éhezés elleni küzdelem). Ez egy olyan terület, ahol közvetlen kapcsolat áll fenn a kereskedelem (a mezőgazdasági termelés javítása és diverzifikálása, a hozzáadott érték megteremtése és az exportra termelő monokultúrákból való kiemelkedés terén), a fejlődés (az élelmszer-önellátás és az emberek egészségének javítása, a munkahelyteremtés) és a környezet védelme (új növénytermesztési technikák kifejlesztése, amelyek takarékosabbak a vízzel, jobb talajvédelmet biztosítanak stb.) között. A mezőgazdaság egyúttal a közös orientációs dokumentumban (JOD) kiemelt egyik fő célkitűzés is, amely alapvető dokumentum, mivel valóban az EU és a közép-afrikai térség által közösen kidolgozott stratégiai iránymutatásokat foglalja magában. A mezőgazdaság ezért megérdemli, hogy regionális szinten közvetlenebb támogatásban részesüljön, és mégis mindössze futólag említik meg az első koncentrációs ágazatban (a regionális politika kialakításának támogatása, további leírás nélkül). A Bizottság továbbá felismeri ezen segélyezési célágazat megerősítésének szükségességét, mind a politikák harmonizálását, mind a termékek diverzifikálását és feldolgozását illetően.

Ajánlások

A regionális integráció megerősítése természetesen indokolt prioritás, különösen a térség azon országai számára, amelyek enklávét alkotnak. Gondos felügyeletet kell azonban gyakorolni annak biztosítása érdekében, hogy a gazdasági partnerségi megállapodásokról folytatott tárgyalások ne helyezkedjenek szembe a regionális integráció célkitűzésével.

Miközben érdekes megállapítás, hogy a természeti erőforrások kezelése – külön hangsúlyt fektetve az erőforrásokkal való fenntartható gazdálkodásra – egyike a koncentrációs ágazatoknak, hangsúlyozni kell, hogy összességében véve a szegénység elleni küzdelemhez fűződő kapcsolat igen közvetett. A regionális stratégiai dokumentum középpontjában a millenniumi fejlesztési célok elérésének kell állnia, és e célból nagyobb helyet kellett volna biztosítani a mezőgazdaságnak.

Ezen túlmenően a térséget különösen keményen sújtja a világgazdasági válság, mivel olyan nyersanyagokat exportál, amelyek iránt a világpiacokon csökkent a kereslet. Ez újabb bizonyíték arra, ha egyáltalán szükség lenne további bizonyítékokra, hogy kapacitást kell kiépíteni a nyersanyagok feldolgozásához és ezen gazdaságok diverzifikálásához, amelyek gyakran a gazdaság egyetlen forrásától függnék. Az RSP elfogadása során felmerült késelem ellenére azonban úgy tűnik, hogy ezt az alapvető tényezőt nem vették figyelembe. Az RSP-nek ezért világos stratégiát kell kialakítania a kereskedelmi kísérő intézkedésekre vonatkozóan a térség országai számára, a munkahelyteremtés és a fejlődés előmozdítása érdekében.

A regionális stratégiai dokumentumra (RSP) és regionális indikatív programra (RIP) vonatkozó következtetések a 10. EFA keretében - Nyugat-Afrika

1. Regionális háttér

Ez a dokumentum, amelyet egyrészt az Európai Bizottság (10. EFA), másrészt pedig a Nyugat-afrikai Államok Gazdasági Közössége (ECOWAS) és a Nyugat-afrikai Gazdasági és Monetáris Unió (WAEMU) írt alá, egy regionális dokumentum alapján készült.

A nyugat-afrikai térséget számos egyenlőtlenség jellemzi: a 15 ország (továbbá Mauritánia) gazdasági és politikai fejlettsége nagyon eltérő. Többségük a legkevésbé fejlett országok (LDC) közé tartozik, a Zöld-foki-szigetek, Elefántcsontpart, Ghána és Nigéria kivételével (ez utóbbi fontos olajtermelő). A politikai stabilitás és a demokrácia szempontjából szembeszökő a különbség Ghána és Mali között, nem beszélve a Guinea és Bissau-Guinea között fennálló különbségekről. Elefántcsontparton javul a helyzet, noha még nem teljesen stabilizálódott. Libéria és Sierra Leone még mindig a konfliktus utáni szakaszban jár. A 15 ECOWAS-ország közül általánosan 9 tekinthető bizonytalan helyzetűnek.

Nyugat-Afrika ugyanakkor az AKCS leginkább integrált térségeinek egyike, és olyan regionális intézményekkel rendelkezik, amelyek fontos politikai vonatkozással is bírnak. Az ECOWAS nemcsak a gazdasági integrációval foglalkozik, hanem fontos szerepet játszik a felelősségteljes kormányzás előmozdítása, a konfliktusok megelőzése és rendezése, valamint a békefenntartás terén is. Struktúrái nyilvánvalóan továbbra is gyengék, az integráció pedig még nem érte el a kívánt mélységet. A többi AKCS regionális integrációhoz viszonyítva azonban Nyugat-Afrikában a legkiterjedtebb a kereskedelem. Ráadásul az Afrikai Pénzügyi Közösség (AFC) térségének országai egy vám- és monetáris uniót is létrehoztak WAEMU néven.

A térség fejlődésének fő akadálya a régió gazdaságának szerkezete. Az országok többsége feldolgozatlan nyersanyagokat exportál, különösen mezőgazdasági termékeket. A fejlesztési segélynek ezért az ipari struktúrák megjelenését kell ösztönöznie, és különösen abban kell segítenie az említett országoknak, hogy tiszteletben tudják tartani az exportpiacok (elsősorban az EU) egészségügyi és növény-egészségügyi intézkedéseit.

2. Az RSP/RIP-ben javasolt válaszok

A regionális indikatív program (RIP) 597 millió EUR összegű költségvetést irányoz elő, a következő koncentrációs ágazatokban:

I. koncentrációs ágazat: A regionális integráció elmélyítése, a versenyképesség javítása és a GPM	A költségvetés 70 %-a (418 millió EUR)
II. koncentrációs ágazat: A felelősségteljes kormányzás és a regionális stabilitás megszilárdítása	A költségvetés 20 %-a (119 millió EUR)
Egyéb programok	A költségvetés 10 %-a (60 millió EUR)

A „további” ágazatok között az EK-nak törekednie kell a civil társadalom fokozott bevonására, amely regionális szinten nem kielégítően képviselteti magát.

Az RSP-t és RIP-jét félidőben fogják felülvizsgálni, ami 2010-ben esedékes.

A nyugat-afrikai RSP/RIP elemzése

Az élelmiszerbiztonság a stratégia egyik prioritása. Ez a téma elsőrendű fontosságú egy olyan térségben, amely mezőgazdasági nyersanyagokat termel és exportál, de feldolgozott termékeket importál. Emellett az elmúlt 30 évben a mezőgazdasági termelés nem fejlődött a demográfiai növekedéssel megegyező mértékben, ami problémásabbá tette a helyi lakosok élelmiszerbiztonságát. A RIP keretében a regionális mezőgazdasági politika (különösen a WAEMU-é), valamint az élelmiszertermelésre és az éhezés megszüntetésére irányuló regionális stratégia számára nyújtott támogatás nem tűnik teljesen világosnak. Az Európai Bizottság számára a RIP öt tengelye közül az egyik az élelmiszerbiztonság, de a regionális szervezetekkel folytatott együttműködés még véglegesítésre vár egy menetrend formájában. Az EK-nak hasonlóképpen támogatnia kellene az ECOWAS mezőgazdasági politikájának egyik programját.

Az RSP helyesen megállapítja a térség infrastruktúráinak gyengeségeit, különösen a szállítást illetően, és rámutat arra, hogy ez a regionális kereskedelem és így módon a fejlődés valódi akadály. A RIP ismételtelen nem nyújt világos választ, még ha a Bizottság szavatolja is, hogy a gazdasági partnerségi megállapodás fejlesztési programja (EPADP) hasznos keretet fog biztosítani a különféle adományozók segélyeinek eljuttatásához, különösen az infrastruktúra számára.

Az első koncentrációs ágazat a gazdasági partnerségi megállapodáshoz kötődik, amelyet még nem írtak alá. Megválaszolatlan kérdések maradnak az EAP Regionális Alap finanszírozásával és a GPM fejlesztési részéhez kapcsolódó források felhasználásával kapcsolatban is a GPM aláírásáig terjedő időszakban.

A dokumentum nem tartalmaz pontos részleteket a migrációval vagy az EU halászati politikájával kapcsolatos lehetséges intézkedésekről, sem pedig a halászati megállapodások eredményességéről.

Ajánlások

A JPA értesülni kíván arról, hogy a Bizottság milyen dokumentumokat vagy alapvető statisztikákat használt fel a térséggel folytatott megbeszélések kiindulópontjaként.

A JPA hangsúlyozni szeretné a mezőgazdaság fontos szerepét, és rámutat a regionális mezőgazdasági termelők szakszervezetek erőteljesebb bevonásának szükségességére. Azt is hangsúlyozza, hogy regionális szinten terveket kell kidolgozni az aszály és a sivatagi sáskák elleni küzdelemre, az élelmiszerbiztonság regionális szinten történő megerősítése érdekében.

Az RSP/RIP egyik célját a szubregionális piacok megteremtésének kell képeznie, mivel a térség országai nem exportálnak a szomszédos országokba, ami kiaknázatlan kereskedelmi lehetőségeket jelent. Következésképpen mindenképp szükséges az országok megnyitása és a piacok integrálása. A termékek helyi feldolgozásának problémájával is foglalkozni kell, mivel jelen pillanatban a térség nyersanyagokat exportál és feldolgozott árukat importál. Ez a szempont hiányzik a RIP-ből. Továbbá a RIP túlságosan kevés figyelmet fordít a regionális infrastruktúrák fejlesztésére.

Még ha az együttműködés végső célja a szegénység enyhítése is, a RIP és a millenniumi fejlesztési célok közötti kapcsolat túlságosan haloványtűnek tűnik. A nemzeti stratégiák és a regionális stratégia egyértelműbb illeszkedése minden bizonnyal lehetővé tenné a javulást.

A JPA kitart amellett, hogy a PAPED-et pótlólagos forrásokból, nem pedig az EFA-ból fogják finanszírozni. Végezetül a JPA ahhoz is ragaszkodik, hogy az ECOWAS Parlamentet be kell vonni a regionális stratégia nyomom követésébe.

A regionális stratégiai dokumentumra (RSP) és regionális indikatív programra (RIP) vonatkozó következtetések a 10. EFA keretében - Csendes-óceáni térség

Regionális integráció a csendes-óceáni térségben

A csendes-óceáni térség 15 kis szigetállamból tevődik össze, amelyek elszórtan fekszenek egy Afrikával megegyező méretű óceáni területen. Mint térség egyedülálló sajátosságokkal rendelkezik, amelyek a világon sehol másutt nem lelhetők fel: kis népesség (9,55 millió, Belgiuméval megegyező), mindössze 560 000 km² szárazföldi terület, amely 29 millió km²-nyi területen oszlik el, valamint rendkívüli mértékű szétszabdaltság. Valójában a szárazföldi terület 80 %-át Pápua Új-Guinea adja, és sok kisebb szigetállam területe európai kisvárosokéhoz mérhető. A regionális integráció ezért tele van kihívásokkal.

Összességében a csendes-óceáni térség AKCS-nemzetei igen sokfélék a gazdasági fejlettséget és a természeti erőforrásokat tekintve, de számos társadalmi és kulturális sajátosságban osztoznak, ideértve a sportot is, különösen a rögbiszövetséget. Sok ország ugyanazonok az óceáni erőforrásokon osztozik, amilyenek például a halászati és turisztikai lehetőségek, ugyanakkor ki vannak téve a tengerszint part menti területeket is érintő emelkedésnek. A regionális kereskedelem továbbra is fejlesztésre szorul, a nem megfelelő közlekedési infrastruktúra és a távolságok miatt. Gazdasági és társadalmi szempontból a csendes-óceáni államok többsége nagymértékben függ nagyobb szomszédaitól, Ausztráliától és Új-Zélandtól.

A regionális együttműködésre ilyen körülmények között kerül sor; a mindezt átfogó szervezet a Csendes-óceáni Szigetek Fóruma (PIF), amelynek keretében évente egyszer ülésezik 15 állam, valamint Ausztrália és Új-Zéland. Az RIP-et a PIF titkársága hajtja végre a csendes-óceáni AKCS-államok nevében, amely egyben a Csendes-óceáni Regionális Szervezetek Tanácsának (tíz másik regionális kormányközi szervezet) elnöki teendőit is ellátja. A PIF állt a csendes-óceáni terv (2006–2015) kidolgozásának háttérében is, amely a következőképpen határozza meg a regionális együttműködést és integrációt:

- párbeszédok vagy folyamatok elindítása a kormányok között;
- a nemzeti szolgáltatások összevonása regionális szinten (például vámügy, egészségügy, oktatás és sport);
- a piaci akadályok csökkentése.

A csendes-óceáni terv a térség fejlődésének előmozdítására irányuló kezdeményezéseket tartalmaz, amelyek négy pillér – a gazdasági növekedés, a fenntartható fejlődés, a kormányzás és a biztonság – köré összpontosulnak. Összességében mutatkozik bizonyos előrehaladás a légi és a tengeri szolgáltatások, valamint a biztonság és a távközlési infrastruktúra terén, de a csendes-óceáni AKCS-országok gazdaságai közötti különbségek megnehezítik a kereskedelmi megállapodások végrehajtását és a megbízható gazdasági infrastruktúra kialakítását. Továbbra is számos probléma vár megoldásra.

Ami az EU-t illeti, 2006-ban fogadta el az első csendes-óceáni uniós stratégiáját, amelynek célja a csendes-óceáni terv kiegészítése és a politikai párbeszéd fokozásának középpontba helyezése, nagyobb hangsúlyt fektetve a regionális együttműködésre és a segélyhatékonyság javítására. Ez a stratégia képezi a jelenlegi RSP/RIP alapját.

A csendes-óceáni térség RSP/RIP-jének elemzése

A csendes-óceáni térségre vonatkozó első, 2002–2007 közötti időszakra szóló RSP/RIP 29 millió eurót irányzott elő (amelyet az RSP felidős felülvizsgálata során 39 millió euróra emeltek), a következő bontásban:

- Regionális gazdasági integráció és kereskedelem: 9 millió EUR
- Humánerőforrás-fejlesztés: 8 millió EUR
- Halászat: 5 millió EUR
- Nem kiemelt terület (meglévő projektek/technikai segítségnyújtás): 7 millió EUR

A 10. EFA-hoz kapcsolódó jelenlegi RSP/RIP nagyra törőbb, és 2008–2013-ra 95 millió eurót irányzott elő, a következő bontásban:

- 1. kiemelt ágazat (Regionális gazdasági integráció): 45 millió EUR
- 2. kiemelt ágazat (A Natura 1 erőforrásokkal való fenntartható gazdálkodás és a környezet): 40 millió EUR
- Nem kiemelt terület (nem állami szereplők, technikai együttműködés stb.): 10 millió EUR

A csendes-óceáni terv első két pillére így a források 90 %-át kapja. A másik két pillér – a kormányzás és a biztonság – az EU és a csendes-óceáni AKCS-országok közötti strukturált párbeszédéből és mechanizmusokból részesül majd támogatásban, amilyen például a stabilitási eszköz.

A csendes-óceáni RSP/RIP elemzése

Az RSP/RIP kiemelt területei világos prioritások, amelyeket maga a térség határozott meg, és tükrözik a térség azon fő igényét, hogy fenntartható módon fejlődjön tovább. Mindkét kiemelt terület továbbviszi az első RIP révén elért lendületet a gazdasági integráció és a halászati ágazatnak nyújtott támogatás két kulcsfontosságú területén, jöllehet a humánerőforrás-fejlesztés már nem külön kiemelt terület.

Az 1. kiemelt terület négy fő intézkedési területet ölel fel:

- Gazdasági integráció és kereskedelem (a GPM és más regionális kereskedelmi megállapodások)
- Támogatás a magánszektor számára (magánszektorbeli mechanizmusok, kulcsfontosságú ágazatok, mint például idegenforgalom és halászat, a vállalkozói kedv előmozdítása)
- A gazdasági növekedést szolgáló mechanizmusok (tisztességes kereskedelem, verseny, fogyasztóvédelem, vámügyi és nemzetközi szabványok)
- Emberi erőforrások (integrált oktatási programok, valamint hozzáférés a műszaki és a szakképzéshez).

Ezen ágazatok közül sok a GPM végrehajtására összpontosít, annak ellenére, hogy azt egyelőre csak a Fidzsi-szigetek és Pápua Új-Guinea írta alá.

A 2. kiemelt terület intézkedési területei a következők:

- Éghajlatváltozás és a katasztrófakockázat csökkentése
- A tengeri erőforrásokkal való fenntartható gazdálkodás (ideértve a halászatot)
- A szárazföldi erőforrásokkal való fenntartható gazdálkodás
- Ökoszisztémák és biológiai sokféleség
- Hulladék és szennyezés
- Környezetvédelmi felügyelet és információkezelés

Ezek a területek a RIP alkalmazási körének konstruktív kibővítései, és teljes mértékben tükrözik a csendes-óceáni AKCS-államok igényeit, valamint a fenntartható fejlődésre vonatkozó prioritásokat.

Végezetül a nem kiemelt terület technikai támogatást biztosít a Csendes-óceáni Szigetek Fóruma mint regionális programengedélyező számára (3 millió EUR), valamint 4 millió eurót a nem állami szereplők tevékenységeire. A nem állami szereplők szektorának fejlettségi szintje óriási eltéréseket mutat a csendes-óceáni térségben, és egyértelműen a kapacitásépítés elősegítésére van szükség a szóban forgó területen.

Ajánlások

A JPA a csendes-óceáni AKCS-államok gazdasági és társadalmi fejlődéséhez nyújtott pozitív hozzájárulásként összességében üdvözli a 10. EFA-hoz tartozó RSP/RIP-t. Az alábbi következtetéseket vonja le a féldíós felülvizsgálat keretében történő mérlegelés céljából:

1. Az a tény, hogy mindeztidáig csak Pápua Új-Guinea és a Fidzsi-szigetek írta alá a csendes-óceáni GPM-et, megkérdőjelezi a RIP 1. kiemelt területén belül a GPM végrehajtására fordított figyelmet, mivel a térség sok államát ez még nem érinti. A szóban forgó késedelem hatásainak világos elemzésére van szükség azzal összefüggésben, hogy miként költik el az 1. kiemelt terület számára biztosított forrásokat.
2. A RIP ugyan kedvező intézkedéseket foglal magában az oktatás és képzés előmozdítására a térségben, az egyik fő probléma mégis a képzett munkaerő Egyesült Államokba, Ausztráliába és Új-Zélandra történő elvándorlása. Noha átutalásaik fontosak, ezen szakemberek többségének képzése komoly költségeket rótt a helyi gazdaságokra. Az RIP 1. kiemelt területén nagyobb hangsúlyt kell fektetni nemcsak ezen készségek biztosítására, hanem olyan intézkedések kidolgozására is, amelyek gondoskodnak arról, hogy a csendes-óceáni AKCS-államok maguk is élvezhessék annak előnyeit, hogy saját képzett munkaerővel rendelkeznek. Ugyanez az érv vonatkozik a csendes-óceáni szigetek női és férfi sportolóira, akiket ausztrál és új-zélandi egyesületek toboroznak, majd ezekben az országokban állampolgárságot is kapnak annak érdekében, hogy a nemzeti csapatokban játszhasanak, ami kedvezőtlenül hat a csendes-óceáni térség – a Fidzsi-szigetek, Szamoa és Tonga – nemzeti csapataira a rögbi sportágban.
3. A JPA üdvözli a halászati ágazat fejlesztésére irányuló kiemelt figyelmet, ugyanakkor szorgalmazza, hogy kapjon nagyobb hangsúlyt az illegális halászat kérdése, ami óriási károkat okoz a halállományban és a helyi halászok megélhetése szempontjából. Az illegális halászatot a térségen kívüli országokból érkező hajók végzik, amelyek ritkán tartják tiszteletben a kizárólagos övezeteket és állományokat szabályozó nemzetközi rendelkezéseket. Az élelmiszerbiztonság és a halászati termékek exportjának biztosítása érdekében a csendes-óceáni térség helyi közösségeiben elő kell mozdítani az akvakultúrát.

4. A JPA aggályosnak tartja a parlamenti konzultáció hiányát az RSP/RIP előkészítése során, és reméli, hogy a CSP-k és RSP-k feletti megerősített ellenőrző szerepe révén ösztönözheti ezt a folyamatot. Nemcsak a nemzeti AKCS-parlamentekkel folytatott intenzívebb konzultációra van szükség a RIP kidolgozása és végrehajtása során, hanem a parlamenti képviselők és személyzetük kapacitásépítésére is ezen a területen.
  5. Amellett, hogy örvendetesnek találja a nem állami szereplőkre fektetett nem kiemelt hangsúlyt, a JPA aggodalmának ad hangot azzal kapcsolatban, hogy mely kedvezményezettek részesülnek majd a finanszírozás előnyeiből, és reméli, hogy megfelelő gondossággal ellenőrzik az érintettek megbízóleveleit és hírnevét. Azt is kéri, hogy a nem kormányzati szervezeteket fokozottan vonják be az RSP/RIP konzultációs eljárásába.
  6. Az éghajlatváltozásra és annak a kis szigetállamokra gyakorolt hatására helyezett hangsúly örvendetes, akárcsak a szóban forgó növekvő problémával szembeni védekezés finanszírozása. Mindazonáltal fontos, hogy a finanszírozás ne mozduljon el azon növekvő lobbis támogatásának irányába, amely az éghajlatváltozás általános felelősségét az iparosodott országokra és azok tevékenységére hárítja. Lényeges különbség van az éghajlatváltozás elleni küzdelem és a jelenség politikai célokra történő felhasználása között.
  7. A közlekedési infrastruktúrának minden regionális fejlesztési tevékenység legfontosabb prioritását kell képeznie a csendes-óceáni térségben, mivel a tagországok közötti és a belföldi távolságok, valamint a rossz infrastruktúra gátolja a regionális kereskedelem irányába történő előrelépést, illetve az idegenforgalom és más ágazatok fejlesztését, amelyek a helyi népesség javára serkenthetnék a növekedést.
-